

Ave Maria

Marec

1950

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Lemont, Illinois

Izdajajo

Slovenski frančiškani
v Združenih državah Amerike

Naslov — Address:

AVE MARIA

Box 608

Lemont, Illinois

Telefon: Lemont 494

Naročnina—Subscription rate:

U.S.A., \$2.50 letno

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:

FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Pomožni upravnik—Ass't manager
BRO. ROBERT HOČEVAR, o.f.m.

Printed by

AVE MARIA PRESS

Lemont, Illinois

FEBRUAR, 1950

LETNIK, 42

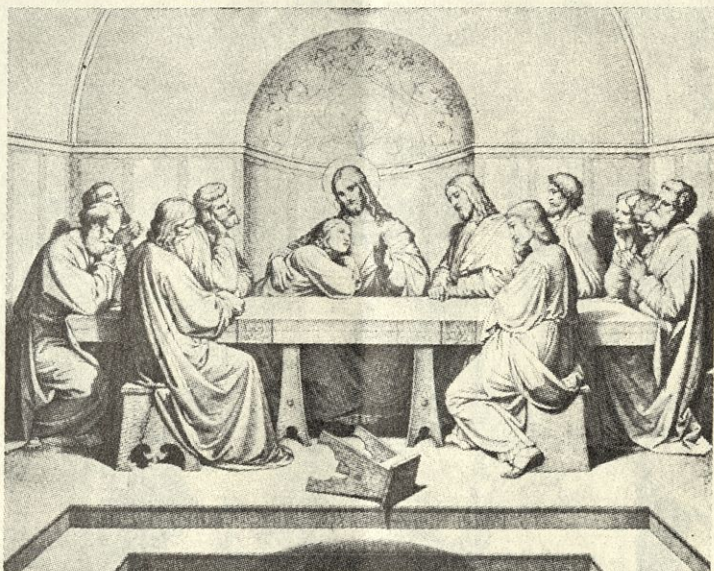
VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Sv. Tomaž akvinski — P. Alojzij, o.f.m.	3
Romanje v Fatimo. — Begunec	6
Gošarska pesem. — P. Odilo, o.f.m.	10
V objem misijonov. — P. Rudolf, o.f.m.	12
Križem kraljestva križa. — P. Martin, o.f.m.	18
Terezija Neumann	20
Romarska pesem ob križu. — J. Cesnik	24
Zdrava družina — pogoj sreče narodu. — P. Robert, o.f.m.	25
Lemontski odmevi. — Samostanski firbec	26
Kramljanje na zapečku	29

Published monthly — except October, when published semi-monthly — by the Slovene Franciscan Fathers of Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

PO ZADNJI VEČERJI, ko je Juda Iškarijot odšel iz dvorane, je rekel Jezus enajsterim: "Otročiči, še malo časa bom med vami. Iskali me boste, in kakor sem rekel Judom, tudi vam zdaj pravim: Kamor grem jaz, vi ne morete priti. Novo zapoved vam dam: Ljubite se med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, se tudi vi med seboj ljubite. Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj."

Jezus misli na slovo. Hudo mu je, ko se spomni, da bo moral apostole pustiti same. Imenuje jih otročiče, kar ni bil še nikoli storil. Znamenje je, da Gospodovo Srce kar gori od ljubezni do apostolov. Nahranil jih je s svojim mesom in s svojo krvjo; tako so mu dragi kot otrok materi. Pa saj tako ljubiti ne more sploh nobena mati, kakor ljubi Jezus, Sin božji. Apostolom pove, kar je že povedal Judom, da bodo ostali sami, ker z njim še ne morejo. Apostole čaka težka naloga, mnogo trpljenja in dela, preden bodo prišli za njim v nebeško kraljestvo.

Jezus sedaj, ko se poslavlja, govori le o ljubezni. Njegova ljubezen do nas nikoli ne ugasne. Kako pa mi vračamo to ljubezen njegovo? Vsak bi rad šel za Jezusom v večno slavo, toda mora prej hoditi po isti poti, katero je hodil Gospod - po poti žrtev in trpljenja, po poti spolnjevanja božje volje. Tako je On skazal ljubezen do nas, tako moramo mi skazati svojo ljubezen do njega.

In Gospod zahteva od nas še večjo ljubezen kot je ljubezen brata do brata, še večjo ljubezen kot je materinska ljubezen. On zahteva: "Kakor sem vas jaz ljubil, se tudi vi med seboj ljubite." To je nova zapoved. Učenci Kristusovi naj se torej med seboj ljubimo, kakor je nas ljubil naš božji Učenik. In ta medsebojna ljubezen je zunanji znak, po katerem se bomo locili od drugih ljudi.

Prosimo dobrega Odrešenika, da bi se nikoli ne ločili od njega, da bi ljubezen med Gospodom in med nami bila vedno močnejša vse do tedaj, ko se bomo z njim združili v večnosti, da se nikoli več od njega ne ločimo.

"Ne boj se, Marija, zakaj milost si našla pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in sin Najvišjega; Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in bo kraljeval v hiši Jakobovi vekomaj in njegovemu kraljestvu ne bo konca."

Sv. Tomaž akvinski

7. marca

VEROVATI s preprostim srcem je dobro, ali vero z vednostjo zalivati in okrepčevati je boljše. Sredi raja je stalo drevo življenja, zraven njega pa tudi drevo spoznanja. Bog hoče naše verno ljubeče srce. Ne bo pa zametal premišljujočega duha, ki ga je sam ustvaril po svoji podobi. Vednost ne nasprotuje čednosti, tega nam je zgovorna priča izvrsten učenik in svetnik, sv. Tomaž Akvinski.

Tomaž se je rodil v gradu Rokaški v Kalabriji proti koncu leta 1226. Bil je sin Landulfa, grofa Akvinskega in Teodore hči grofa Teaškega. Že v detinskih letih je razodeval, da je Bog v njegovo dušo vlil obilo milosti in da ga je odločil za velike reči. Pripovedujejo, kako je kot dete imel majhni listek v roki. Niso vedeli, kako in odkod ga je dobil. Ko mu razklenejo roko, vidijo na listku zapisano: "Ave Marija."

Pet let starega so starši poslali benediktincem, na hrib Kasino, da ga vzgoje. Čudovito je napredoval. Občudovali so njegove odgovore in

njegova vprašanja. Posebno pobožno je molil in se izročeval preblaženi Devici Mariji. Ko je bil poslan v Neapelj, da tam nadaljuje študije, je takoj spoznal, da je tukaj njegova čednost v veliki nevarnosti. Zelo rad je občeval z menihi svetega Dominika, njihove pridige pazljivo poslušal in se prijateljsko seznanil s temi Marijinimi ljubitelji.

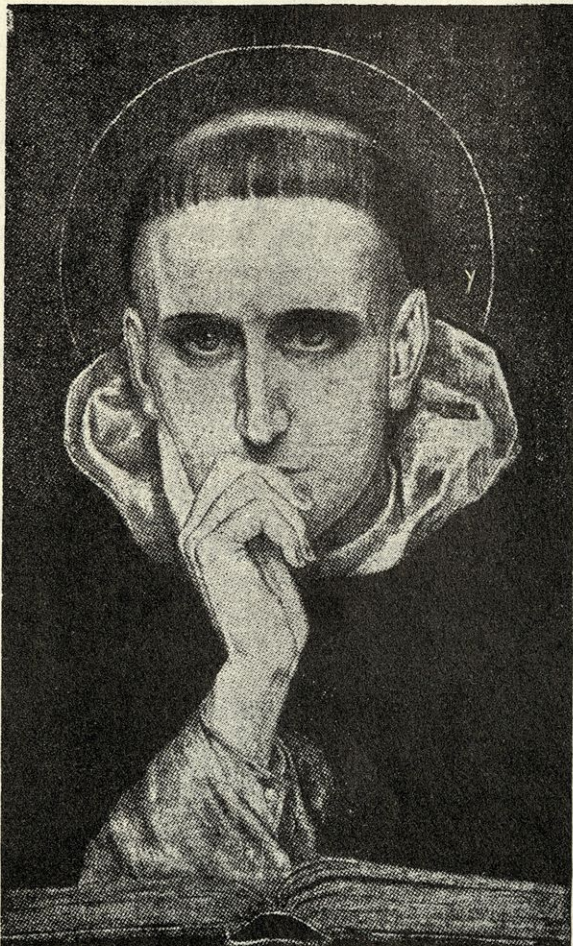
Tako se je zgodilo, da je Tomaž sklenil stopiti v dominikanski red. Njegovi materi pa to ni bilo všeč. Hotela je sina pregovoriti, pa se ji ni posrečilo. Tudi zvijača bratov, ki sta ga zaprla in potem pripeljala k njemu prezalo nečistnico, da bi Tomaža izvala v nečisti greh, tudi to se ni posrečilo. Zgrabil je žerjavico iz peči ter ž njo zapodil nesramnico. Napravil je križ na steno, padel na kolena in se zahvalil Bogu za pridobljeno zmago. Čistost svojega telesa in svoje duše izroči vnovič v varstvo Jezusu in njegovi prečisti Materi. V sveti molitvi zamaknjen, vidi dva angela, ki mu zagotovita, da je Bog uslišal njegovo molitev, ter ga z nebeškim pasom opašeta. Odslej je njegova čistost ostala neoskrumljiva.

Dve leti je bil zaprt v domačem gradu. Čudno ga je Bog tolažil. Skrivaj ga je obiskal dominikanski sobrat Julijan ter mu je prinesel zopet redovno obleko in več knjig. Ko je njegova mati spoznala, da je vse njeno prizadevanje zastonj, da Tomaž ostane stanoviten pri svojem

sklepu, je pripustila hčerama, da so mu pomagali, da je skrivaj ušel iz zapora.

Po storjenih obljubah ga pošljejo h glavnemu zboru v Rim. Tam so sklenili nadarjenega mladeniča v nadaljno izobraževanje izročiti Albertu Velikemu, najbolj glasovitemu učeniku Dominikanskega reda. Dali

Sv. Tomaž akvinski kot mlad redovnik.

so mu čast doktorja, ki jo je sprejel le iz pokorščine. Učil je bogoslovje; najbolj zvita vprašanja je na kratko in razložno razpravljaj in odgovarjal bodisi v modroslovju ali bogoslovju. Preden je kaj spisal, je vselej molil pobožno. Molitev je toliko ljubil, da je cele noči molil in je svojemu telesu privolil le najpotrebnejši počitek. Nekoč je bil naprošen, da bi pravtežavno vprašanje o presvetem Rešnjem Telesu pismeno odgovoril. Ko je dokončal spis, se obrne k podobi križanega Zveličarja in prosi Boga, naj mu kako naznani, ali je resnično pisal. Ko tako prisrčno moli, prikaže se mu Jezus in mu pravi: "Tomaž, prav si to pisal."

Kakor je sv. Tomaž posebno ljubil križanega Zveličarja, tako je bil tudi zvest sin njegove in naše matere Marije. Kot služabnik Marijin si je posebno prizadeval za tisto čednost, ki je tako visoko povzdignila preblazeno Devico, za sveto ponižnost. Vedno in povsod je kazal, kako malo samega sebe ceni, kako ljubo mu je ponižanje, in zato se je ogibal vsakega odlikovanja, vsake časti. Pa ni bil s tem zadovoljen, da je Mater božjo vedno le na pomoč klical, jo prisrčno častil in njene čednosti posnemal. On si je veliko prizadeval, da bi tudi drugi nebeško Kraljico častili. Pospeševal je Marijino češčenje s svojo prečudno zgovornostjo in svojimi prelepimi spisi. Z ljubeznijo do svoje nebeške Matere je učil, da je Marija že v spočetju prejela večjo popolnost božjih milosti, kakor vse druge

MISIJONSKI NAMENI

ZA LETO 1950

MAREC

Molimo, da bo delovanje katoliške Cerkve med ameriškimi zamorci uspelo.

stvari. Četudi v svojem spočetju še ni bila s Kristusom sklenjena kakor mati, bila je pa po božji določbi v to namenjena po drugačnem redu in pri svojem spočetju pripravljena s polnostjo božjih milosti. Marija ni nikdar nobenega greha storila, preblaženi Devici je bila dana tolika polnost božjih milosti, da grešiti ni mogla. Tako in enako je učil ta angelski učenik.

Ker je pa Tomaž Mater božjo toliko častil in jo na vse strani poveličeval, je Marija svojemu ljubitelju skazovala posebne milosti. Na njeno priprošnjo je dosegel od Boga, karkoli je prosil; tako je sam pričal nekaj dni pred svojo smrtjo. Nebeška Kraljica ga je tudi sama obiskala. Nekoč je imel nadležen dvom, ali je njegovo življenje Bogu dopadljivo ali ne; so njegovi spisi po volji božji ali ne? V skušnjavi pade na kolena pred Marijino podobo in prosi Mater božjo, naj mu milostljivo naznani, če je kaj v njegovih spisih, kar bi ne bilo vseč njenemu božjemu Sinu ali kar bi nasprotovalo sveti katoliški veri. Na to prošnjo se mu prikaže nebeška Mati ter ga potolaži: "Tomaž, bodi miren in veselega srca; kar si pisal, dobro in prav si spisal. Tvoje življenje je mojemu Sinu dopadljivo. Le miren bodi z ozirom na svoje življenje in svoje nauke."

Kakoršno je bilo življenje, taka je bila tudi smrt tega prisrčnega častilca naše ljube Matere Marije. Papež Gregorij X. skliče vesoljni cerkveni zbor v Lijon, da bi zatrl grški razkol. Čeravno je ves bolehen, vendar se Tomaž odpravi na pot. Nevarno zboli, a kljub temu nadaljuje svojo pot proti Lijonu. Bal se je, da bi pokorščine ne prelomil, ako bi se vrnil. Tako dospe v cistercijansko opatijo Fosarnovo, naprej pa več ne more. Pri vhodu v samostan izgovori v predčutju bližnje smrti besede psalmove: "Tukaj je za vselej kraj

mojega počivanja." In res, dne 7. marca leta 1274. v 49. letu svojega življenja, je svetnik zaspal v Gospodu. Veliko čudežev se je zgodilo. Papež Janez XXII. ga je l. 1323 svetnikom prištel. Papež Leon XIII. ga je izročil mladini za posebnega patrona. Obrazuje se kot dominikan s knjigo in peresom v roki, sv. Duh kot golob njemu govoreč na uho.

Na vprašanje, kako se more med tolikimi nevarnostmi sveta brez greha živeti, je sv. Tomaž kratkotalo odgovoril: "Če se človek vedno spominja odgovora, ki ga bo moral enkrat pred Bogom dati." "Vsakteri izmed nas bo zase odgovor dajal Bogu," je učil sv. Pavel.

Enakega spomina vreden je drugi izrek svetega Tomaža. Ko ga je nekdo vprašal, kako se more človek gotovo zveličati, mu odgovori: "Ako le resnično hoče." Kdor torej hoče zveličan biti, mora rabiti za zveličanje potrebne pripomočke. Ako tedaj za zveličanje potrebnih, od Kristusa podeljenih pripomočkov ne maramo rabiti pridno in stanovito, lažemo, če pravimo, da se hočemo zveličati.

O Bog, ki svojo Cerkev poveljuješ po čudoviti učenosti svojega sv. spoznavavca Tomaža...dodeli nam, da bomo njegovo življenje posnemali!

P. ALOJZIJ MADIC, o. f. m.

mon

Bog nas vabi k svoji mizi, nam daje jesti svojega Sinu; zbori angelov so pričujoči s strahom in trepetom. Pristopimo s sveto grozo, zahvalimo se, padimo na kolena, priznavajoč svoje grehe, dajmo duška obilnim in prisrčnim prošnjam! In tako, same sebe očiščujoč, pristopimo z dolžno spoštljivostjo, ker gremo v goste k nebeškemu Kralju. – Sv. Janez Zlatoust.

Romanje v Fatimo

Bazilika Fatimske Gospe v Fatimi.

NE MORETE si predstavljati sreče in zadovoljstva tistih, ki jim je Bog naklonil, da smejo v Fatimo na božjo pot.

Dvanajstea, 13. in 14. septembra je lansko leto Fatimska Gospa doživela nekaj novega. Poseben obisk je imela.

Obiskala jo je doslej največja slovenska romarska skupina. Bilo nas je pet. Nas je bila vesela? Upam. Saj pozna našo revščino. In to je za čuteče materino srce dovolj. Komu bi pač prišlo na misel, da naši nebeški Mamici ni bilo všeč, ko smo ji povedali, kar smo ji kot sinovi njej tako ljubega naroda povedati dolžni? In kaj smo ji zaupali? Iščem besed, pa jih ne najdem. Samo eno lahko povem: Vse, pa prav vse smo ji zaupali. Položili smo pred njo vse tiste namene, ki bi jih imel vsak posamezen Slovenec, če bi mu bilo dano, da bi mogel v Fatimo. Mislim pa, da bi v prošnjah med pravovernimi Slovenci ne bilo nobenega razločka.

Kako smo romali, bi vam rad opisal, pa se bojim, da bo moje jecljanje v škodo lepoti in toploti, ki je delež vseh, ki romajo k naši Gospe Fatimski, kot jo nazivajo Portugalci.

Bilo je 12. septembra okoli pol petih popoldne, ko se je mala skupina Slovencev znašla pred fatimsko farno cerkvijo, ki je od irijske globeli oddaljena nekako dva kilometra in pol. Prvi pozdrav je veljal skriteму Jezusu, pri katerem se je fatimski Francek najrajši mudil. Pozdravili smo krstni kamen, v katerem je božja previdnost položila temeljne kamne veličastni stavbi božje dobrotljivosti, ki so trije preprosti fatimski pastirji. Kdo bi mogel ubraniti srcu, da ne bi prosilo za krstno nedolžnost vse naše slovenske mladine?

Na pokopališču, ki je za slab lučaj kamna oddaljeno, smo počastili smrtne ostanke obeh malih vidcev, Francka in Jacinte. Seveda mi je misel spet ušla med našo mladino: "O Francek in ti mala Jacinta, prosita za našo ljubo mladino. Saj vesta, kako krvavo so potrebni božje pomoči."

In mala slovenska skupina se je z rožnim vencem v roki in v srcu napotila proti Covi da Iria, ki jo je Marija s svojo navzočnostjo na izreden način posvetila. Tako posvetila, da je danes ves kraj kakor posvečena cerkev: kraj molitev,

Žrtev in pokore. Tu se ne vpraša, kaj bodo ljudje rekli, če bo gospod iz Lizbone z gorečo zaobljubljeno svečo po kolenih pridrsal iz Fatime ali vsaj od glavnih vrat, ki vodijo h kapelici prikazovanja. Ne čudijo se temu, zakaj na svetem in posvečenem prostoru smo. Tu zagledaš mlado blede ženo z detetom v naročju, ki se opira ob možovo levico. Drsa in drsa....kam? Proti kapelici prikazovanja. Vsa množica vre proti kapelici. Kapelica je za Fatimo osrednja točka. Bazilika, ta lepa cerkev, h kateri vodi ogromno stopnišče in v kateri je za enkrat več ali manj dodelan glavni oltar, ta bazilika, pravim, to vabi in jo občuduješ... Kapelica prikazovanja pa te z nevidno močjo vleče k sebi kakor ogromen magnet. Tam bi ljudje preklečali in premolili ure in ure. Kaj hočete? Mati je mati! Kako je zadovoljna, če nam lahko pomaga! In kako je na tem kraju njena moč otipljiva! Vsak gre potolažen od nje. Biti dva dni v Fatimi, zaleže za dobre duhovne vaje. To je izjava slovenskih romarjev.

Ob enajstih zvečer smo se udeležili veličastne rimske procesije. Seveda, še prej smo zmolili rožni venec. (Nobena slovesnost se ne izvrši, ne da bi prej odmolili rožni venec.) Vse je bilo v luč-

kah. Petje se je mešalo z molitvijo. Najbolj priljubljena je tista: "Trinajstega maja v globeli Irija z neba se prikaže Devica Marija." To vam kar valovi.

Vse poje, staro in mlado. V nekakem dvajsetem stopu teče reka samih lučk in to od glavnega vhoda navzdol proti "studencu" in se mimo kapelice pomika po rahlo se dvigajočem ogromnem trgu proti svetišču, ki je na maḥ nabit z vernim ljudstvom. Človeku nehote pride na misel tista lepa pesem: "Kot reka v morje vanj nocoj krdela silna vro, svetišče polno je takoj in duri se zapro."

Ura bije polnoč. V stolpu se oglasijo zvonovi in zapoje himno Fatimske Gospe. V cerkvi se do 4 zjutraj vrste ure molitve. Te sili, da bi ostal celo noč pri Materi in Sinu, pa ti po drugi strani spanec ne da miru. Odšli smo v Dom duhovnih vaj, kjer so nam pripravili postelje. Pa vam povem, da je človeku kar nerodno. Mi tu na mehki postelji, medtem ko je zunaj na tisoče ljudi, ki so položili glavo na trdi kamen. Pa so kar zadovoljni s tem: "Naj bo za pokoro in za spreobrnjenje grešnikov!"

Duhovniki po cele noči spovedujejo: za pokoro. Natlačena cerkev je polna težkega vzdušja od potenja. (Saj nekateri

Slovenska romarska skupina v Fatimi v družbi staršev in nečakov malih vidcev Francka in Jacinte. Pisatelj tega članka stoji na desni.

po cel teden potujejo.) Vse se prenese za pokoro.

Vse tri dni sem na vsem posvečenem prostoru opazil le dva možka, da sta kadila. Romarji so v resnici velikodušni in pripravljeni na vsakršno žrtev. Ali Bog se v velikodušnosti ne da prekositi. Gotovo je na tem posvečenem kraju še posebno radodaren. Koliko milosti, dušnih in telesnih! Koliko čudežnih ozdravljenj!

Višek verskega doživetja smo doživeli 13. sept. opoldne. Prenos kipa naše Gospe Fatimske k oltarju na vrh ogromnega stopnišča, kjer se je darovala maša za bolnike. Najprej smo molili rožni venec, nato pa prisostvovali ganljivemu obredu blagoslavljanja bolnikov. Mislim, da je

vsak poskus opisovanja teh trenutkov le blede slika resničnega...

Jož, koliko vere v srcu in očeh teh "bogatinov" (po naše bi rekli revežev) na nosilnicah in stolih. Bilo je okoli 200 bolnikov, ki so jih zdravniki posebej preiskali. Med tem ko je duhovnik z Najsvetejšim blagoslavljal bolnika za bolnikom, je vsa množica ponavljala prošnje, ki jih je duhovnik ob mikrofону molil naprej.

"Gospod, ljubimo Te! – Gospod, upamo v Te! – Gospod, verujemo, vendar pomnoži našo vero! – Moj Gospod in moj Bog!" Duhovnik ob mikrofону še močneje poudari: "Gospod, če hočeš, me lahko ozdraviš! – Gospod, reci le eno besedo in bom ozdravljen! – Gospod, daj da bom sprehodil! – Gospod, daj, da spregledam!

– Gospod, daj, da spreslišim!"...in še in še...

Mi boste pač oprostili, če vam povem, da so mi prišle solze v oči. Koliko vere, hrepenenja in vdanosti v teh prošnjah! Moral bi biti iz kamna, ki bi vsaj v srcu ne molil s to množico. Prošnja enega je prošnja vseh. "Tolažnica žalostnih, prosi za nas!"

Če smo se trde slovenske grče raznežile ob vsem tem, kaj se ne bomo naša nebeška Mamica? Saj jo je sama ljubezen in dobrota. Prosil je Sina svojega. In Sin božji in Marijin si ni mogel kaj, da bi ne delil dobrote na levo in desno. Vse je potolažil, okrepljal z zaupanjem. V zadnji vrsti bolnikov je ozdravil 40-letno Marijo Kazimiro da Silva iz župnije Granžal (Lamego), ki je bila 17 let mrtvoudna. Po brezuspešnem zdravljanju na slavni univerzitetni kliniki v Coimabri se je zatekla v Fatimo, kjer je prejela tako veliko milosti.

Marijin kip so po skupnem blagoslovu vseh bolnikov in zdravih, ob prepevanju Marijinih pesmi in mahovanju z robci, prenesli v procesiji nazaj v kapelico prikazovanja.

Mi pa smo jo polni sreče kmalu po tistem mahnili v bližnjo vas Aljuštrel, kjer smo obiskali starše Francka in Jacinte in Lucijino najstarejšo sestro. Spotoma smo se ustavili in pomolili na kraju četrtega prikazovanja (ki je bilo 19. avgusta, ker jih je 13. avg. ouremski župan zaprl.) Kraj se imenuje Valinjuš, po dr. Zamjenovi knjigi bi se reklo v Malih doleh.

Okoli 300 m naprej, tam na hribčku nad vasjo Aljuštrel, odkoder je najlepši razgled na spodaj ležečo vas, ki jo od vseh strani obdajajo oljkovi in hrastovi nasadi, se je Angel Portugalske mudil s tremi vidci in jih naučil one lepe molitve: "Moj Bog, verujem v Te, molim Te, zaupam v Te in Te ljubim. Prosim Te, odpusti tistim, ki ne verujejo v Te, Te ne molijo, ne zaupajo v Te in Te ne ljubijo." Ta kraj se imenuje Cabeco. To je tisti prostor, kjer jih je angel po tretjem

prikazovanju obhajal.

Ko človek stoji na takem posvečenem kraju, ga objame neka prijetna tesnobna zadovoljnost in hvaležnost do Boga, ki nam je podelil to srečo. Mimogrede vam lahko povem, da sem na vseh spominjskih krajih odprl dr. Zamjenovo "Fatima" in prečital iz nje na prostor nanašajoče se odstavke. Tako sem jo znova odprl deset minut pozneje, ko smo z Lucijino sestro obiskali vodnjak za hišo, kjer se je Angel drugič prikazal otrokom in kjer so otroci najrajši molili. Tu sem izročil knjigo Lucijini sestri, ne da bi jo obdržala (saj ne pozna našega jezika, dočim se je njen sin, ki je vstopil v salezijansko družbo, naučil od naših filozofov precej naših slovenskih pesmi. Bil pa je tako navdušen za našo pesem, da je še svoje tovariše Portugalce učil naših pesmi. Tudi midva sva si dobra prijatelja. Pa to le v oklepaju), ampak le pogledala, če neka fotografija odgovarja resnici (Šlo je za ovčjak za hišo). Marsikaj smo si povedali s to dobro mamico in bi si bili še, da ni prišel daleč naokoli znani padre Marki z dvema Američankama iz Chicage (ena je bila slepa), ki bi bili tudi radi govorili z Lucijino sestro. Sestra, pa naj si bo gost tak ali tak, je vedno enako preprosta, mirna in prijazna.

Za slovo smo se napili vode iz vodnjaka, na katerem je stal angel. Na koncu vasi smo prav na cesti zadeli na očeta in mater Francka in Jacinte. Oba sta še kar živahna. Tudi tu smo si marsikaj povedali.

Jaz sem materi na kratko opisal našo zgodbo. In veste, kaj mi je ta dobra žena povedala? Imejmo veliko potrpljenje in ljubezen do Boga. Oče in mati sta nepismena, pa sta v duhovnih stvareh tako podkovaná, da je kaj.

Ogledali smo si sobici, kjer sta se Francek in Jacinta rodila, trpela v zadnji bolezni in kjer je Francek tako lepo umrl.

Nazadnje smo se slikali. Pri eni kot pri drugi hiši je že precej nečakov mal-

ih vidcev. Poleg mene stoji na sliki mala 6-letna Jacinta, fantek z živahnimi očmi pa je 10-letni Francek. Če je Bergantov Joža dobro slišal očeta, mala dva ne zaostajata dosti za pridnostjo malih vidcev.

Tudi od te hiše sta dva nečaka stopila k salezijancem. Lansko leto sta napravila prve zaobljube. Sedaj sta študenta filozofije v Estorilu pri Lizboni. Pa recite, če si nismo prijatelji!

Ko smo se poslovili, bi upravičeno lahko zaklical: Dovolj, Gospod, dovolj! V enem samem dnevu, pa toliko lepega!

Pijan od te sreče sem v domu duhovnih vaj kaj hitro zaspal.

Drugo jutro so naši trije gospodje maševali v kapelici prikazovanja. Maševali so po Jožefovem in mojem namenu, za naše begunce, za naše domače in še in še. Vse "odpustke" smo med mašo položili na oltar.

Po maši še kratko in prisrčno slovo od naše ljube Mamice in pet minut nato je avtobus oddrdal proti Lizboni. S seboj smo poleg spominčkov odnesli spomine, ki jih čas in rja ne bosta razjedla.

Gošarska pesem

P. ODILO, o.f.m.

PRI MARIJI POMAGAJ na ameriških Brezjah delamo letne duhovne vaje. Eden sobratov nam vselej govori vsak dan trikrat. Molčimo in molimo, kar pač moremo. Vsak večer, preden gremo k počitku, se zberemo v cerkvi pred Marijinim oltarjem, kjer imamo litanije in blagoslov. Po blagoslovu pa vsak večer vsa samostanska družina zapoje Marijino pesem.

En večer je prišla na vrsto: "Marija, pomagaj nam sleherni čas, na Tebe ozira se vsak izmed nas. Marija, vse k Tebi hiti! Marija, pomagaj nam Ti!" Ko smo šli iz cerkve, pa mi neki sobrat zašepeče: "Nocoj smo pa 'Gošarsko' peli."

Pokojni Fr. Černe je to pesem tako krstil in tu se je začela razširjati vest, da so si to pesem izmislili tako zvani "gošarji," ali menda celo partizani, in da so jo po gozdovih med komunistično revolucijo prav pobožno prepevali.

Poslušajte zgodovino in čisto resnico o tej pesmi. Leta 1942. o binkošti sem bil za misijonsko pobožnost v Dobrem polju. Ravno v tistih dneh so partizani porušili železnico med Grosupljem in Dobrim poljem ter požgali železniško postajo na Vidmu. Prebivalci Dobrega polja so trepetali v smrtnem strahu, ker je moral vsak pameten človek

vedeti, kaj bo prišlo. Italijanski vojaki so bili namreč v Velikih Laščah, v Ribnici, v Kočevju - vsega skupaj gotovo 10,000. Do teh vojakov si bodo Italijani priborili pot, če ne zlepa pa zgrda. In pot do teh vojakov je peljala skozi Dobrepolje. Vse bo porušeno, vse požgano radi partizanske neprevidnosti.

Proti večeru na binkoštni ponedeljek sem šel pridigat v Kompolje - to je dobrepoljska podružnica - ker ljudje niso upali priti k fari. Ko sem prišel v cerkev, je bila nabito polna in vse ljudstvo je začelo v solzah in strahu peti:

Marija, pomagaj nam v vojskinem čas,
na Tebe ozira se vsak izmed nas.
Marija, vse k Tebi ječi,
Marija, pomagaj nam Ti!

Ko so ljudje odpeli - meni se je med pesmijo srce trgalo -, sem jih prosil, naj zapoje še enkrat, da si bom pesem zapomnil. Prosil sem za besedilo, ki sem ga kmalu dobil. Ko sem prišel nazaj v župnišče, sem govoril z duhovnikom o tej pesmi in mi je dal celo pesem napisano z notami. Povedal mi je tudi, da so to pesem v Dobrem polju peli že med prvo svetovno vojno.

Pesem prinesem v Ljubljano - po kakšni poti, bi bilo predolgo razlag-

ati. Železnice ni bilo. Moral sem iti na Struge, skozi celo Suho Krajino, Ambrus, Zagradec, Krko na Stično. V Ljubljano sem prišel, ko je ležal ustreljen na ulici prof. dr. Ehrlich, prva duhovniška žrtev komunistične revolucije.

Pesem sem takoj razmnožil in sem okoli tri tisoč izvodov razdelil prihodnjo nedeljo tretjerednikom, ko sem jim pridigal pri mesečnem shodu. Pri shodu smo pesem peli v frančiškanski cerkvi. Ljudje so nekaj časa peli, potem so začeli pa na glas jokati. Oznanil sem v cerkvi, da imam še pesmi v zalogi in jih lahko ljudje dobe po pobožnosti na samostanski porti. Imel sem še kakih 2000 izvodov besedila in okoli 1000 izvodov notne izdaje. Na porti je bila taka gnječa, da se je bilo bati nesreče. Ljudje so razjemali vse pesmi.

Prihodnjo nedeljo so pesem peli v vseh ljubljanskih cerkvah. Med tednom je prišlo nekaj žensk iz Gorenjske-seveda kontrabant. Hotele so imeti 5000 izvodov te pesmi. Ves dan sem razmnoževal. In potem še parkrat po pet tisoč. Nemški duhovniki so to pesem celo na nemško predstavili in so jo peli po Koroškem. Ko sem prišel po vojski na Koroško, sem našel na Radišah svoje lastne note te pesmi. Dobili so note na Gorenjskem. Ko smo to pesem peli, smo mislili na Nemce, na Italijane, največ pa smo jo peli, da bi nam Marija preložila najhujšo nesrečo: komunistično revolucijo.

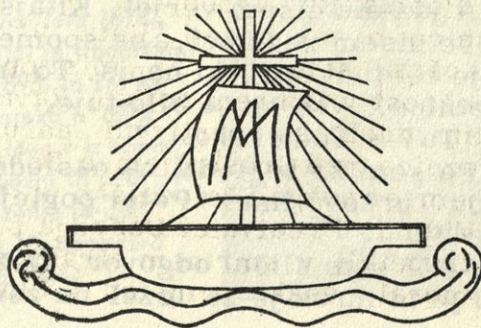
Ljubljanski kanonik, dr. Franc Kimovec, ki sem mu pesem izročil v potrdilo, je hotel pesem izdati, pa mu italijanska oblast tega ni pustila in meni so se radi te pesmi včasih hlače tresle, ko sem jo v tolikih tisočih razmnožil in poslal med ljudi.

To je zgodovina te pesmi. Ne rečem, da te pesmi v gozdovih niso nikdar peli. So jo, posebno tisti, ki

so bežali pred Nemci in Italijani v gozdove. Partizani so pa dobro vedeli, da vse ljudstvo poje to pesem, naj jim Marija pomaga v komunistični revoluciji. Zato so to pesem prepovedali, kot so jo Italijani.

Pesem je bila že pred lanskim izdana na Willardu, Wis., v "Vencu cerkvenih pesmi" in sicer s spremenjenim besedilom, da se lahko poje ob vsaki priliki. Zelo primerna bi bila ta pesem za lemonstke romarje. Besedilo je zdaj sledeče:

1. Marija, pomagaj nam sleherni čas,
na Tebe ozira se vsak izmed nas.
Marija, vse k Tebi hiti,
Marija, pomagaj nam Ti!
2. Marija, pomagaj in vodi nas Ti!
do Bogu in Tebi bomo zvesti.
Marija, vse k Tebi hiti, itd.
3. Marija, pomagaj rodovom zemlje,
da v božji ljubezni in miru žive.
Marija, vse k Tebi hiti, itd.
4. Marija, pomagaj sirotam vojske,
jih milostno sprejmi na svoje Srce.
Marija, vse k Tebi hiti, itd.
5. Še enkrat zakličem in prosim na glas,
nikar ne zapusti, Marija, Ti nas!
Marija, vse k Tebi hiti, itd.

(Nadaljevanje)

GROB P. BAPTISTA

Stopala sva dalje. Na levi je rastel krompir, na desni pa neka druga kulturna rastlina. S strani naju je zasledoval neki pes in se jezil, da mu ne posvetiva več pozornosti. Prostor je bil ogromen.

"Vidiš, tu so pokopani naši trije škofje," je končno pokazal p. Aleksij. "Tudi msgr. Massi počiva med njimi." Bila sva pred grobovi z nekoliko večjimi spomeniki. Na levi čisto ob ograji imajo prostor sestre misijonarke, dočim je desno od škofov prostor za ostale frančiškanske misijonarje. Stopila sva bliže k drugi vrsti in p. Aleksij mi je pokazal grob: "Tu je!" In že je sklenil roke v pobožno molitev.

A jaz mu nisem verjel. Kitajsko res še nisem razumel, a na spomeniku je bil tudi latinski napis. To ime in letnice... vse mi je bilo tuje.

"Ta? - Toda kako..."

Pa sem že zagledal na naslednje grobu Turkovo ime. "Pater, poglejte, tu je!"

"A!" sem slišal odgovor. Deževalo je in mrak je že lezel na zem-

ljo, pa je zamenjal grobova. Sklonil se je k preprostemu spomeniku in mi mignil: "Ah, saj res!"

In začela sva "De profundis..."

Bratje, to je bil zame trenutek veselja in žalosti obenem. Veselja, da sem tu, tako blizu ljubljene p. Baptista, na poti v svoj misijon... In žalost, ker starosta slovenskih misijonarjev ni živ pred menoj, da bi me blagoslovil in me vpeljal v delo. Toda čutil sem, da mi je govoril tistikrat s svojimi mrtvimi usti. Blagoslavljal me je z nebes in z menoj vse bodoče misijonske delavce...

"Čisto je že obupal, da pride kdo za njim. S kolikim veseljem gleda danes na vas..."

Tu torej počiva slovenske lipe list, ki je dolgih štirinštirideset let daroval misijonom in tisoče z lastno roko oblil s krstno vodo. Tu počiva mož, ki ga domovina tako malo pozna, pa nam ga zavidajo tuji narodi...

Še sva se nekaj časa pogovarjala o svetniškem p. Baptistu. A dež ni hotel nehati in pošteno se je zmračilo, jaz pa bi rad na vsak način napravil nekaj posnetkov.

“Malo težko bo v takem,” mi je dejal p. Aleksij, ki je sam izurjen fotograf. “Ah, tudi p. Turk je imel zelo rad kako sliko. Tolikokrat me je prosil, da sem ga fotografiral z otroki in je sliko poslal v domovino. A med vojno sem moral aparat prodati. Ni šlo drugače. Stradali smo, pa še kako...”

Medtem sem postavil aparat in poiskal primerno razdaljo, p. magister pa je držal nad kamero svoj plašč, da se niso leče rosile. Mislim, da bi bila slika, kako sva fotografirala, bolj zanimiva, kakor pa moji slabi posnetki. Pa ni bilo mogoče bolje v takem vremenu.

Nato sem zmolil za Baptistovemu grobu še en očenaš: da bi bil tudi jaz apostol kot je bil on...

Tik pred korno molitvijo sva se vrnila v preljubi kiaočovški samostan. Zvečer pa sem zopet z spal v mislih na starosto slovenskih misijonarjev.

V torek-dne 16. marca-dopoldne sem brskal med p. Aleksijevo zbirko fotografij. Kolikor sem hotel, mi jih je podaril za našo FMZ (Frančiškanska misijonska zveza). Vsebi mi dal na razpolago dobri oče, ki je zopet ves dopoldan predsedel v šoli. Tik pred kosilom je bil pri meni, kakor prejšnji dan: “Bova šla kar danes, takoj po kosilu. Seveda, če ne bo deževalo...”

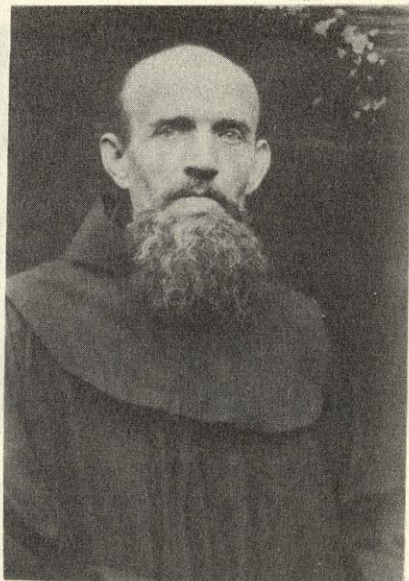
Sva se že prej zmenila, da obiščeva...

P. BAPTISTOVO ZADNJO POSTAJO,

kjer je blagi pater tudi izdihnil.

Kmalu po kosilu sva se odpravila. Seveda zopet v gumijastih škornjih. A zdaj v svetni obleki, ker je bila pot veliko daljša. P. Aleksij si je ogrnil še svoj redovni plašč. Malo je rosilo, pa to ni nič. Saj za ves mesec ni upanja na boljše vreme. Tako sva se zopet znašla v blatu in vodi. Vsak kamenček sem

Vele-
misijonar
in svetniš-
ki služabnik
božji,
p. Baptist
Turk, o.f.m.,
o katerem
piše mnogo
v tej številki
p. Rudolf.

otipal pod podplati, pa kako! “Ubogi pater,” sem si mislil, “ki mora vsak dan takole proti seminarju...” še na slednji dan sem čutil svoje podplate.

Spotoma sva zopet govorila-kakor včeraj - o naših načrtih in ureš--ničitvi. Koliko sta si p. Aleksij in Baptist prizadevala, da bi tudi Jugoslovani dobili lastni misijon. “To bi bila naša dolžnost, stroga dolžnost,” je zatrjeval moj sprem-ljevalec. “Toliko sem pisaril, toda Slovani se premalo zavedamo misi-jonske zapovedi in premalo mislimo na blagoslov... In zdaj bo še težje...”

“Trdno sem prepričan, da bo prav odslej drugače. Pri nas se je

Nagrobna plošča
p. Baptista Turka.
Rojen je bil v To-
plicah leta 1874.,
postal je frančiškan
l. 1895. in šel na
Kitajsko l. 1899.
Odličen v krščanski
ljubezni in poln za-
služenja je umrl
dne 16. decembra
leta 1944.

Misionar p. Baptist Turk v sredi svojih ljubljenih šolarjev.

začelo resno delati..." sem mu začel pripovedovati o našem delu med vojno in tudi v begunstvu. Z veseljem in pozornostjo me je poslušal. Pa čeprav sem mu vse že tretjič pripovedoval...

V tri četrt ure sva prišla v predmestje Švejčan. Že od daleč mi je pokazal cerkev in postajo. Najprej sem zagledal v ospredju lepo kitajsko šolo, seveda pogansko. Nato pa po dolgem zid. Na desni so bele sestre, kakor pravijo tu frančiškankam Marijinim misijonarkam (FMM). Te oskrbujejo misijonsko šolo. Na drugi strani zidu pa stoji veličastna cerkev Kristusa Kralja, ki jo je s slovenskimi darovi pozidal p. Baptist.

"Tu je torej deloval naš bolehn, pa neutrudljivi starosta!"

Najprej je vzel misijonar v tem poganskem predelu neko hišico v najem, potem jo je kupil. Tudi šolo je imel v njej, prav spodaj v kleti. Pod streho pa je uredil kapelico. To so bili njegovi začetki, kakor povsod, kamor ga je poslala božja volja zaorat prvo brazdo. Tako je imel tudi v Švejčanu v kratkem času okrog sebe krščansko čredico in končno zrastle iz tal cvetoča postajja s hišo božjo, rezidenco in osmimi šolami v svojem okraju...

Tako je delal naš p. Baptista in vučangški (Wuchang) škof Espelage je o njegovem delu zagotovil p. Aleksiju: "Do deset tisoč jih je krstil z lastno roko samo v okraju Kichow. Nisem še slišal, dabi jih je kateri misijonar toliko krstil..." Tako je prav Slovenec povzročil, da se je obširni vikariat mogel deliti.

Najprej sva si s p. Aleksijem ogledala švejčanško šolo belih sester, nato cerkev in rezidenco. Preprosta, toda lepa in prostorna hiša božja, dasi brez okrasja inslik. Tudi kora nima. Iz zakristije pa vodi hodnik v "župnišče", enonadstropno stavbo. Kar je nekoč začel Baptista sam, delajo zdaj trije misijonarji. A zdaj so tu še štirje novi, ki se uče kitajski jezik.

Prva soba na desno v pritličju je bila delovna soba našega staroste. Iz nje greš v spalnico, kjer je p. Baptist v soboto pred tretjo adventno nedeljo (16. decembra 1944.) ob pol sedmih zjutraj izdihnil svojo blago dušo. Prej je bil v bolnišnici v Hankowu, a umreti je hotel doma. "Bog me hoče imeti," je dejal pred smrtjo in razprostiral roke proti nebu. P. Bonaventura, italijanski frančiškan, je bil ves čas pri njem. Ko mi je sam vse to pripovedoval, je jokal. Še nikogar niso v misijonu tako ljubili kot p. Baptista. Vedel je, da bo umrl, saj je bil pri polni zavesti. In vesel je bil, da bo prišla Marija ponj ravno na soboto. Izdihnil je kot svetnik, brez najmanjšega smrtnega boja...

Tik po smrti je prišel p. Aleksij in mu zatisnil oči. Ko so ga nato hoteli preobleči, ni imel niti dvojnega perila, ter mu je moral Aleksij dati svojega. Ne pišejo zastonj o njem v misijonskem nekrologiju: "...vir zelo apostolico et paupertate francescana praeclarus..." V prevodu: zelo velik v apostolski gorečnosti in frančiškanskem ubožtvu...

"Kakršno življenje, taka smrt:

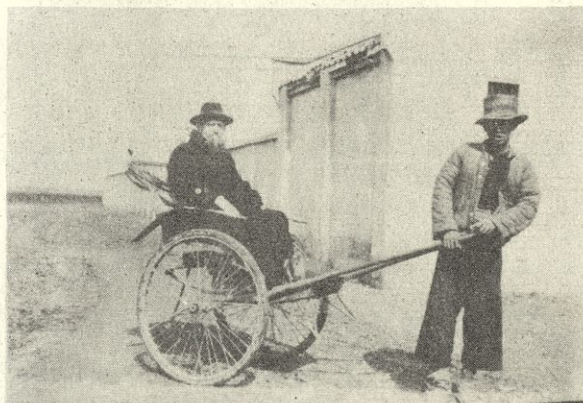
sveto življenje, sveta smrt," je končal pogovor o p. Baptistovi smrti p. superior. P. Bonaventura pa mi je obljubil, da mi bo o zadnjih dnevih umrlega sobrata napisal kaj več.

In Baptistova zapuščina? P. Aleksij je vse pregledal, pa razen nekaj knjig ni našel ničesar. Jaz sem imel večjo srečo. Dobil sem nekaj njegovih osnutkov govorov za duhovne vaje, malenkostno število pisem, njegova spričevala, potni list in še nekaj knjig. Kitajski pater mi je pri lovu pomagal. Zanj bi Kitajci napravili vse. "Hvaležen mu moram biti. On me je spravil v šolo in potem k frančiškanom. Iz njegovih rok sem prišel v roke p. magistra Aleksija. To so svetniki, to so naši ideali..." mi je pripovedoval. Kar žarel je. Ti Kitajci naših ne bodo pozabili, o tem sem prepričan. Toda, bratje, ali so te zvezde zares zastoj sijale na slovenskem nebu? Saj tudi mi potrebujemo vzorov, ki nam pomagajo kvišku...

Malo pred večerjo sva se s p. Aleksijem vrnila s kovčegom nabranih stvari v Kiaokow. Tudi knjige bodo verjetno prepeljali v samostansko knjižnico. Dneva, ko sem obiskal Baptistovo zadnjo postajo, pa ne bom nikoli pozabil.

Naslednji dan - sreda dne 18. marca - sem bil povabljen na kosilo v semenišče sv. Bonaventure. Oskrbujejo ga - kakor ves misijon-frančiškani. A vzgajajo v njem poleg svojih klerikov, ki hodijo na predavanja iz samostana, tudi svetne bogoslovce iz več cerkvenih pokrajin. Saj je to centralni seminar, veliko poslopja. Gojenci - sami Kitajci - imajo skupne spalnice, pa zelo čedne. Semkaj mora vsak dan, včasih še po dvakrat, naš bogoslovni profesor p. Aleksij.

Levo od semenišča imajo svojo hišo sestre. Čisto na voglu pa je imel v letih 1929-31. svoj misijon p. Baptist. Zgradil je hišo božjo in

P. Baptist Turk se pelje v rikši.

rezidenco, pa mu je povodenj vse uničila. Tako se je ogledal in zastavil plug v Švejčanu.

Jožefovo - dne 19. marca - smo slovesno proslavili. Saj je sv. Jožef zavetnik misijonov in glavni ekonom. On skrbi za nas in čuje nad nami. Tu njegovo varstvo na vsak korak skoraj otiplješ. - Na ta dan so me obiskali ostali somisijonarji, ki so ostali v Hankovu. Ogledali so si samostan, klerikat, noviciat in centralni seminar. Pri nas so bili na kosilu, popoldne pa so se vrnil.

Dnevi pri p. Aleksiju so bili kar prekratki, dasi sem se o njih na široko razpisal. Pa nisem mogel drugače. Je pač srce polno, polno... Bom pa pri opisu nadaljne poti malo pohitel.

Slovo je bilo zelo težko. Toda moral sem dalje, cilju naproti. Saj smo se že tako v Hankovu zamudili deset dni. Do velike noči pa smo vendar hoteli biti v našem misijonu. Zato smo na cvetno nedeljo - dne 21. marca - nadaljevali potovanje. Prvi cilj je bila...

ČANGŠA.

(Dalje prihodnjič.)

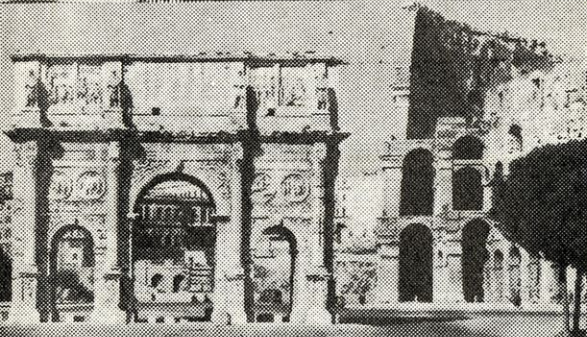
Življenje staršev je knjiga, v kateri bero otroci. - Sv. Avguštin

KATOLIŠKI MISIJONAR, Fr. Julijan Gombert iz Pariza (zgoraj), je končal 50 let misijonarjenja v Koreji. Na sliki vidite, ko daje darilo nekemu ubogemu fantku s skrivljeno roko.

BLAŽENI VINCENZIJ PALLOTTI (zgoraj), ustanovnik reda palotinskih očetov, je bil k blaženim prištet dne 22. januarja. To je bila prva beatifikacija med sv. letom. Na desni vidite krasen prizor med obredi beatifikacije tega služabnika božjega. Sv. oče kleči pred oltarjem in moli k novemu blaženemu, čigar krasno razsvetljena podoba se lahko vidi nad oltarjem.

KONŠTANTINOV SLAVOLOK (zgoraj) v Rimu lahko vidijo romarji v Večno Mesto za sveto leto.

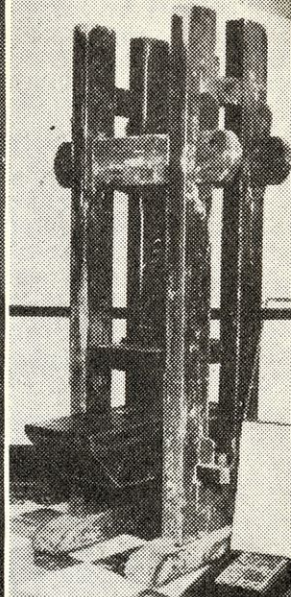
NC

LATINSKI PATRIARH JERUZALEMA, Prévzv. g. Albert Gori, frančiškan (na desni), prejema okoli vratu palijskega, to je širok trak iz bele volne, ki je znak višje nadškofovske oblasti, ki jo zdaj on ima kot jeruzalemski patriarh.

K BLAŽENIŠTETA DNE 1. cencija Mar (na levi), kongregacij Brezmadežni desni pa je Savio, uče Boska, ki prištet dne

JUAN ZUMARRAGA, frančiškan (zgoraj), prvi škof glavnega mehiškega mesta Mejico (v 16. stoletju), je bil prvi, ki je v Severno Ameriko prinesel tiskarski stroj (zgoraj na desni). To je bilo približno sto let, preden je bil v Združenih državah kak stroj za tiskanje.

SV. OČE moli rožni venec. Večkrat med sv. letom on sam osebno vodi molitev rožnega venca v baziliki sv. Petra v Rimu.

K BLAŽENIM je bila prišteteta dne 19. februarja Vincencija Maria Lopez Vicuna (na levi), ustanoviteljica kongregacije hčera Marije Brezmadežne v Španiji. Na desni pa je 15-letni Dominik Savio, učenec sv. Janeza Boska, ki bo k blaženim prištet dne 5. marca.

Svetoletni odpustek. – Znano je, da mora človek iti v Rim, ako hoče dobiti popolni odpustek svetega leta.

Vendar so izjeme. So namreč taki, ki jim ni treba iti v Rim za svetoletni odpustek. Take osebe je sv. oče papež Pij XII. naštel v posebni apostolski konstituciji. Nasteli smo jih v novembarški številki tega lista, vendar dajmo jih zopet tukaj naštet, da bo vsem jasno.

Sledeče osebe lahko dobijo jubilejni ali svetoletni odpustek kar v lastni domovini, ne da bi šli v Rim:

1. Redovnice, tudi take, ki živijo po vodilu tretjega reda; vključene so tudi novinke in učenke, ki živijo v isti hiši z redovnicami; potem še dekleta in druge ženske, ki živijo v raznih zavodih.

2. Menihi, ki imajo pravo samotno življenje in ne morejo ali ne smejo iti iz samostana, kot n. pr. trapisti.

3. Jetniki in taki, ki so v zaporu, kot n. pr. kaznjenci; tudi begunci in izgnanci in oni, ki živijo v deželah, kjer jim je prepovedano iti v Rim.

4. Bolniki in taki, ki so slabega zdravja; tudi taki, ki regularno skrbijo za bolnike kot n. pr. bolničarke; tudi taki, ki so zaposleni v kaznilnicah.

5. Delavci, ki so uslužbeni pri ročnem delu, ne pa drugi. To velja seveda za delavce, ki ne morejo delo tako dolgo pustiti, da bi šli v Rim.

6. Ljudje, ki so že čez

P. Martin, o.f.m.

70 let stari.

Da pa gornje osebe dobijo svetoletni odpustek, morajo sledeče storiti:

1. Z resničnim kesanjem se spovedati svojih grehov in pobožno prejeti sv. obhajilo kmalu po spovedi.

2. Moliti za namene sv. očeta papeža.

3. Storit posebna dobra dela, ki jih je zapovedal škof ali spovednik. To se zahteva namesto obiska štirih rimskih bazilik.

Gornje osebe lahko dobijo svetoletni odpustek večkrat, to se pravi, kolikokrat storijo vse, kar je predpisano.

K blaženim prišteta. – Dne 5. februarja je sv. oče papež k blaženim prištel španjsko redovnico, mater Soledad Torres Acosta. (Njeno redovno ime "Soledad" pomeni v slovenščini "samota".)

Mati Soledad je bila ustanoviteljica kongregacije Marijinih služabnic, ki pred vsem skrbijo za bolnike. Ta kongregacija ima svoje ustanove tudi tukaj v Združenih državah Amerike. Ma-

terina hiša je v Kansas City, Kansas. Imenujejo se "Sisters of Mary".

Mati Soledad je bila rojena leta 1826, kot hči kmetice Frančiška Torres v bližini mesta Madrid. Je bila zelo pobožna deklica in je že zgodaj sklenila, da se bo popolnoma Bogu posvetila.

Ne daleč od njenega doma so imele dominikanke samostan, čigar kapelico je rada obiskovala. Sestre so ji pustile, da je skrbela za luč, ki je gorela pred kipom Žalostne Matere božje pri samostanskih vratih. Toda, ko je pozneje prosila za vstop v tisti samostan, so ji sestre povedale, da ni prostora.

Božja previdnost pa je imela druge načrte zanjo. Čez nekaj časa je izvedela, da hoče njen župnik pri cerkvi sv. Martina v Madridu ustanoviti kongregacijo redovnic, ki bi za bolnike skrbele v njihovih domovih. Ona je postala kmalu nato ustanoviteljica take kongregacije.

Ta kongregacija je hitro rastla, ampak je pozneje zelo trpela od liberalcev, ki so pred sto leti prevzeli španjsko vlado. Prišla je do take revščine, da je bilo na tem, da bi bila od Cerkve razpuščena. Toda po mili prošnji matere Soledad je škof dal kongregaciji še malo časa in prišli so boljši dnevi.

Po dolgem življenju usmiljenja do bolnikov je mati Soledad umrla leta 1893, stara 66 let.

Malo pred smrtjo jo je

ena izmed njenih duhovnih hčera vprašala, kako se počuti po tako dolgem nesebičnem življenju za Boga. Odgovorila je: "Boli me ker sem tako nevedna."

Še en blaženi. – V nedeljo 5. marca bo k blaženim prišteti Dominik Savio, petnajstletni fant, ki je tri leta za učitelja imel sv. Janeza Boska.

Dominik je bil rojen v Severni Italiji leta 1842. Ko je bil 7 let star, je prejel svoje prvo sveto obhajilo in je takrat sklenil: 1) da bosta njegova prijatelja Jezus in Marija, in 2) da bo rajši umrl, kakor da bi kdaj grešil.

Sv. Janez Bosko, ki je sam spisal njegov življenjepis, je rekel, da je Dominik storil navadne stvari na nenavaden način. Imel je posebno ljubezen do Najsvetejšega zakramenta in do prebl. Device Marije. Kot dijak v šoli je bil najlepši zgled marljivosti in zvestobe v svojih šolskih opravkih.

Ko je bil 15 let star, je med šolskim letom zbolel. Sv. Janez Bosko mu je svetoval, da naj gre za en čas domov k staršem. Dominik je šel domov, toda ni se nikdar vrnil v šolo. Umrl je doma po kratki bolezni. Pravijo, da se je po smrti prikazal svojemu očetu in mu povedal, da je že v nebesih.

Blaženi Dominik je bil zgleden šolar in bi bil zato izvrsten patron vseh šolarjev v elementarnih in višjih šolah.

Rast Cerkve v Ameriki. – V petdesetih letih je katoliško prebivalstvo v Združenih državah Amerike skočilo od 10 milijonov do 27 milijonov. Pred petdesetimi leti je bila Amerika 13 procentov katoliška, zdaj pa je čez 18 procentov.

Duhovnikov je v Ameriki nad 43 tisoč, redovnic pa čez 141 tisoč. Katoliških cerkva je okoli 20 tisoč.

Rast Cerkve v misijonih. – Sveta kongregacija za širjenje vere je v Rimu izdala poročilo o rasti katoliške Cerkve v misijskih deželah v zadnjih pet in dvajsetih letih. V tem času je število katoličanov rastle od 10 milijonov in pol do današnjih skoraj 24 milijonov.

Največja rast katoličanov je v tem času bila v Belgijskem Kongu v Afriki, kjer se je število katoliškega prebivalstva dvignilo od 425 tisoč do nad tri milijone, ali kakih 770 procentov.

Dežela, ki pa ima največje katoliško prebivalstvo, je Indija, ki ima več kot 4½ milijone katoličanov. Indija je imela to čast tudi pred 25 leti.

Če govorimo o kontinentih, vidimo, da ima Azija čez 11½ milijonov katoličanov. Toda Afrika se lahko ponaša s tem, da je imela največjo rast v 25 letih, namreč od 2 milijonov do današnjih 10 milijonov, kar je res občudovanja vredno.

Zatajevanje. – V Kanadi je nadškof Vachon, vladika

nadškofije Ottawa, priporočil vernikom, da naj ne pijejo opojne pijače in ne hodijo k športnim tekmam ali v kino ali k drugim takim predstavam ali veselicam ob nedeljah med svetim letom. To naj delajo v duhu pokore in samozatajevanja.

Zraven je priporočil tudi, da naj verniki ne kadijo ob petkih med svetim letom.

Katoliški pokop. – Kardinal Stritch, vladika nadškofije Chicago, je januarja meseca izdal posebno okrožnico, v kateri je poudarjal strogo dolžnost, ki jo imajo katoličani, da pokopljejo svoje pokojne v katoliških pokopališčih.

Cerkvena postava zahteva, da so katoličani pokopani na posvečenem kraju, to je na katoliškem pokopališču. To je dolžnost, ki veže katoličane pod smrtnim grehom.

Jasno je, zakaj Cerkev to zahteva. Človeško telo je sveto, ki je bilo očiščeno po vodi sv. krsta, prejelo presv. Rešnje Telo in Kri našega Gospoda Jezusa Kristusa, postalo tempelj sv. Duha in bilo posvečeno po drugih zakramentih in dobrih delih. Torej, naše telo je sveta stvar in mora na svetem kraju čakati trobente poslednjega dneva.

Dvorana zadnje večerje. – Judovske oblasti v Jeruzalemu so prepovedale vse obiske v dvorano zadnje večerje, kjer je Kristus ustanovil presv. Evharistijo in daritev sv. maše.

polni spoštovanja, kar je nekaj nenavadnega za vojake. Njega in še nekega duhovnika je župnik Naber poklical, naj vstopita v Terezijino sobo. "Ko smo spoštljivo vstopili, nas je objel poseben, nepopisen vonj, ki nam je takoj priklical v spomin duha svetosti, o katerem smo brali v življenju svetnikov. Na postelji je ležala Terezija Neumann. Vse kar je sledilo spada med dogodke, ki jih ne bom nikoli pozabil."

Nekoliko vpogleda v konnersreuthske dogodke sta dali tudi Lt. Col. Frank W. Hayes, Jr., iz San Diego, California, večkrat odlikovan od svojih in francoskih oblasti, ter avstrijski duhovnik Franc Ferkala, ki je po rodu koroški Slovenec.

Lt. Col. Hayes je pisal svoji materi, da je on z nekaterimi drugimi prišel v Konnersreuth v torek zvečer ob osmih. Ko so vstopili v stan župnika Naberja, je Terezija prišla iz kuhinje. "Nisem imel pojma, kdo je ona, dokler nisem opazil ran na njenih rokah. Mislim, da je bila prva misel, ko sem ugotovil, kdo da je, da sem jo primerjal z opisom Bernadetke, ki ga je podal Franc Werfel. Terezija je bila majhna žena, toda bolj močne narave. Oblečena je bila vsa v črno. Imela je bel ovratik in pa belo ruto na glavi. Izgledala je v resnici mnogo mlajša kakor pa je v resnici. Ima jih namreč 47. Njena koža je zelo mehka in gladka, njene oči so velike in jasne in ves večer je bila dobro razpoložena ter se neprestano smejala."

Ko ji je bil častnik predstavljen, je omenila, da ji rane na nogi delajo precejšnje težave pri hoji in da razmišlja o tem, kako bi dobila majhnega konja za jahanje. V šali je omenila, da še ni nikoli jahala ter bi zato želela dva konja in pa kočijo, še bolj pa bisi želela ameriški jeep. Župnik Naber je pripovedoval obiskovalcem, da Terezija vedno obiskuje bolnike,

ter da ji rane na nogi povzročajo pri hoji velike bolečine. Lt. Col. Hayes dodaja: "Nisem vedel, da so SS-ovski vojaki večkrat skušali Terezijo ubiti ali so jim vaščani prekrižali te načrte."

Ko so Amerikanci zasedli vas, so določili dva vojaka za njeno stražo, kar ji je služilo v veliko zabavo. Zdelo se je, da se sploh ni zavedala vseh nevarnosti, ki so ji pretile. Niti se za to ni brigala. Prav tako se ni mnogo mučila z nevarnim položajem, v katerem se je nahajala, ko je nedolžno pobrala železni predmet na vaški cesti. Bila je namreč mina.

Father Ferkala, ki je bil zaprt v Dachau med vojno, piše o veliki dobroti Terezije Neumann. Obiskuje bolnike in jim pomaga.

V Konnersreuthu v Bavariji je umrla ANA NEUMANN, mati svetovno znane stigmatizirane Terezije Neumann, v starosti 77 let. Terezija sama je na videz pri najboljšem zdravju.

Prav tako pomaga mnogim beguncem, ki prihajajo v Konnersreuth iz bližnje Češkoslovaške brez vsega z edino obleko na sebi. Deli hrano, ki jo dobi od okoliških kmetov, prav tako tudi obleko ter zbira tobak za moške. Begunci vračajo Terezijino gorečnost za pomoč.

Ta avstrijski duhovnik povdarja dejstvo, da niti Terezija niti kdo od njenih domačih želi priti v javnost ali biti kako drugače počaščen. Težko je dobiti dovoljenje za slikanje, posebno ker so jo hoteli Amerikanci neprestano fotografirati. Ko je vprašala župnika Naberja o tej stvari, ji je rekel, naj jim dovoli, ker to ni nič posebnega. Potem je sama nešteto krat dovolila, da so jo fotografirali, četudi je bila to zanjo žrtev.

Ni res, pravi Father Ferkala, da je Terezija ušla iz avtomobila, ko jo je policija hotela aretirati. Prav tako ne drži, da bi prerokovala več stvari. Župnik Naber je pripovedoval Fathru Ferkala, da je Terezija nekoč imela enourni razgovor z nekim ameriškim odpadlim duhovnikom. Govorila sta s pomočjo tolmača. Govorila sta o povratku k duhovniškemu delu. Nato mu je rekla, da se bo vrnil k temu delu ter da bo še veliko dobrega storil za zveličanje duš.

V opisu o vplivu vojne na Terezijino vas, pravi neki ameriški duhovnik: Večina konnersreuthskih hiš je bilo zadetih in požganih. Bila sta celo poškodovani Terezijin dom in pa lepa cerkev, seveda ne toliko, da se jih ne bi dalo popraviti. Njena soba je bila zelo poškodovana. Terezija je bila, bi rekel po čudežu, rešena vsake poškodbe in smrti. 3. maja 1945 so naši vojaki vkorakali v Konnersreuth. Nekaj dni nato se je Tereziji prikazala Mala Cvetka od Dečeta Jezusa in ji rekla: 'Bodi mirna in pogumna, zakaj dala si čudovito pomoč in načrt hudobnega duha je bil uničen z božjo močjo. Vedela si to poprej in si videla strašno nevarnost, ki ti je grozila, toda naš Gospod je sprejel tvojo žrtev, ki ni bila zastonj. Tvoje poslanstvo še ni končano. Ti moraš živeti in biti po božji volji priča nadnaravnih dogodkov.'

Isti duhovnik, Father Thomas po imenu, je obiskal Konnersreuth prvič leta 1928. Videl je tedaj, kako

je Terezija molila za svojega težko bolnega očeta, katerega stanje se je pozneje izboljšalo. Napravil je par zaporednih obiskov tej vasi in z ozirom na sedanost zatrjuje, da je Terezija dobrega zdravja vključno dejstvu, da že 18 let nima nobenega spanja in da še vzdrži vsake jedi. Sveto obhajilo je njena edina hrana. Še vedno ji je dano uživati božje darove zamaknenja in prikazni, kakor tudi dar trpeti s Kristusom, ko ga gleda v njegovem bridkem trpljenju. V domači hiši pomaga pri gospodinjskih poslih, obiskuje bolnike in umirajoče, čisti cerkev in skrbi za rože na oltarjih.

Rev. George W. McHugh iz Cambridge, Massachussetts, je drugi ameriški vojaški kaplan, ki je obiskal Konnersreuth kmalu po koncu vojne. Izjavlja, kar še ni bilo v javnosti, da Terezija, ko prejema sveto obhajilo, ne prejema posvečene hostije, ampak Jezusa samega. O tem ni govorila, ker je mislila, da tudi vsakdo drugi prejme Kristusa. On pravi, da se vrši vsak dan isto, ko Terezija prejema sveto obhajilo. Ona prejema v sveti hostiji Jezusa vidnega in ne v podobi kruha, kot ostali verniki. To novo dejstvo, omenja tudi Father George Moews, o.f.m., ko v svoji knjižici VOJAKI SO VIDELI TEREZIO popisuje Terezijino prvo sveto obhajilo.

Father McHugh je slišal, da Terezija lahko pove duhovnika, ki se je dotaknil njene roke. Pri nekem obisku na Terezijinem domu je župnik rekel Fathru McHugh-u, naj

MESEČNI MOLITVENI NAMENI

MAREC

Molimo za vse namene sv. očeta.

se dotakne njene roke med zamaknenjem, ko ne more videti zaradi krvi, ki zaliva oči. Storil je tako in takoj je rekla Terezija: "To je posvečena roka duhovnika, ki je prišel čez morje in s katerim sem jaz večkrat govorila." Vojaški duhovnik je rekel nekemu zdravniku, nekatoličanu, naj stori isto. Ko je to storil je Terezija rekla, da je to roka, ki pomaga bolnikom in roka osebe, ki je prišla čez morje.

Father McHugh ugotavlja, da Terezija zelo povdarja, da so škodo povzročeno v Konnersreuthu med vojno storili SS-ovci in ne ameriški vojaki. On piše, da je bila Terezija med SS-ovskim obstreljevanjem s še 14 otroci v neki kleti hiše, ki je bila zadeta. Po napadu je bilo potrebno, Terezijo in otroke več ali manj izvleči izpod ruševin, ali nihče ni bil ranjen.

V sklepu svojega poročila o obisku v Konnersreuth Father McHugh še poroča, kako zelo rada ima osla. On se je čudil in pravi, da je ta njena naklonjenost v zvezi z dejstvom, da je imel osel posebno pravico nositi našega Gospoda.

Poročilo o tem, kaj se je zgodilo s Terezijo Neumann in njeno vasjo med drugo svetovno vojno in ob njenem koncu, prinaša verski list dekanije Wiesbaden, Nemčija. Policija (Gestapo) je izvršila pri Tereziji hišno preizkavo in jo postavila pod strogo policijsko nadzorstvo. Toda višek preganjanja pa jo je zadel zadnje dni vojne.

Zdelo se je, kakor da bi satan hotel zadati zadnji težki udarec Tereziji in jo tako napraviti nemočno. V vasi se je nahajala ena SS-ovska tankovska skupina. Terezija bi kmalu postala žrtev njenega divjaškega napada. Na predvečer 20. aprila 1945, ko so bili vojaki že na tem, da zapustijo vas, je prišel SS-ovski narednik v Neumannovo hišo in je zahteval na najbolj surov način, da

mu izročijo Terezijo. Vsem ki so bili v hiši je grozil z revolverjem v roki (Terezija ni bila navzoča) in le malo je manjkalo, da se ni začelo v hiši streljanje, kot je pripovedovala Terezija sama. Šele na odločno posredovanje vojaškega zdravnika je poveljujoči narednik zapustil hišo. To pa se je zgodilo med najhujšimi grožnjami, da bo zato Konnersreuth zravnán z zemljo. "Če ne izročite Terezije, bom dal zažgati hiše nad vašimi glavami, potem bo gotovo prilezla iz hiše" so bile njegove besede, kot pripovedujejo priče. To noč je začel bruhati ogenj iz nemških tankov na Konnersreuth. Bilo je uničenih 17 hiš in 28 skednjev, četudi ni bilo niti enega ameriškega vojaka v vasi.

Medtem je ameriška pešadija blizu Arzberga, ker je imela samo tri uničevalce tankov, čakala na pojačenje. Niti niso verjeli, da jih obstreljujejo iz Konnersreutha, vendar so poslali nekaj topovskih izstrelkov v smeri proti vasi, ki je že začela goreti. To so storili, ker so bili v resnici prisiljeni, kot je pojasnil neki ameriški oficir, in se oprostil takoj pred župniščem. Oficir je pokazal mapo, kjer je bil Konnersreuth označen rdeče. Ameriškim vojakom je bilo strogo naročeno, naj varujejo vas, kolikor mogoče.

Ko so SS-ovski tanki obstreljevali vas, se je Terezija nahajala v kleti župnikovega skednja, ki je bil kmalu vplamenih. Istočasno sta bila zadeta župnišče in cerkev. Par minut prej, preden se je skedenj zrušil, je Terezija pobegnila in tako ušla smrti, ker sicer bi se zadušila. Da je bil to satansko preračunan namen uničiti Terezijino življenje sledi iz besed narednika, ki je preje grozil v njeni hiši in katerega so slišali reči: "Sedaj je poginila! Ali vam nisem rekel." Pozneje je bilo poslanih pet topovskih krogelj proti Terezijinemu

domu in so napravile luknjo v pročelje. Terezijin oče in njen brat sta bila skoro zadeta.

Pisatelj, ki nam to pripoveduje, popisuje svoj obisk v Konnersreuth teden po veliki noči 1946 leta. Župnišče je še kazalo učinke obstreljevanja. Župnikova spalnica in kuhinja sta bile hudo poškodovane. Ko je obiskovalec hodil med podrtijami skednja, ni opazil nikogar, šele čez čas je opazil neko ženo, ki je delala na vrtu. Glavo je imela pokrito z belo ruto. Krepko je štihala vrt. Nenadoma je dvignila glavo in ga pogledala. Bila je Terezija Neumann. Stigmatiziranka opravlja tako trdo telesno delo? Roke, na katerih je bilo jasno videti znamenja ran, trdno držijo lopato. Komaj sem mogel

verjeti, kar sem videl. Toda ona me je takoj poklicala po imenu in prekinila svoje delo. Zdelo se mi je, da je vesela mojega prihoda. Bila sva kmalu v živahnem razgovoru o dogodkih zadnjih par let.

Ta obiskovalec, ki je Terezijo poznal že petnajst let, je bil zelo vesel, ko je videl stigmatiziranko zdravo in polno radostnega duha. Nikoli poprej je še ni videl tako zadovoljne, tako prisrčno prijazne. Pri njej je našel toliko dobrohotnosti, kar ni navada med ljudmi današnjih dni. Bila je otrok narave, ki dela na vrtu in se zdi, da je združena z naravo in posestvom, kar se le da. Postala je debelejša kljub vojni. Njen obraz je svež in poln. Njene oči so svetle, polne mirnega veselja. Preteklost je bila v božji sodbi in polna strašnih preizkušenj izza dobe vojne. Nikoli poprej ni bila Terezija tako naravna in tako brez umetničenja.

Ob koncu poročila pravi pisatelj, da je zaščita Terezije in Konnersreutha bila objavljena v posebnem zamaknenju, ki ga je Terezija imela 29. aprila 1945 ob obletnici proglastitve svetim Male Terezije Deteta Jezusa. Kakor ob drugih prilikah tako se je tudi sedaj Mala Cvetka prikazala vsa obdana s svetlobo in je rekla Tereziji, naj se ne vznemirja, ampak ima zaupanje, zakaj načrt hudobnega duha je bil prekrižan in da je Gospod sprejel njeno žrtev. On izjavlja, da je jasno, da se je Terezija žrtvovala v ta posebni namen, da reši Konnersreuth in njegove ljudi.

ROMARSKA PESEM

OB KRIŽU

Jezus, Tvoje roke,
Jezus, Tvoje noge,
Jezus, Tvoje srce!
Iz njih rože sladke,
krvaveče bridko
so vzbrstele lepo.

So vzbrstele za nas,
so vscevele za nas,
so vzdehtele za nas.
Cvetje njih prekrasno
in dehteče zlahkno
v dušno zdravje nam bo.

Potok glasno šumi,
rožam svetim šumi.
Veliki pa romajo,
k Jezusu romajo.
Sin je Bogu bolj všeč,
pet rož svetih noseč.

(J.C.)

Ne reči bližnjemu, ako mu lahko daš danes: "Pojdi, pridi pozneje, dam ti jutri." —
Dr. Ivo Česnik

Zdrava družina - pogoj sreče narodu

P. ROBERT, o.f.m.

Človek se ne počuti dobro takrat, ko je kakšen ud njegovega telesa bolan; in večja je splošna oslabeledost, če je oboleli ud pomembnejši del telesa. Nekaj podobnega lahko opazimo pri človeški družbi: če zboli del družbe, če ne izvršuje več nalog, ki bi jih moral opravljati, bo zato trpela celotna družba: Cerkev, narod in država.

Da je danes človeška družba bolna, ni potreba niti dokazovati. Vojne, pomankanje, bresposelnost, preganjanja itd. govore tako prepričevalno, da razume to tudi najpreprostejši človek.

Mi pa hočemo, da bo človeška družba zdrava, da bo svet srečen. Toda, če hočemo človeško družbo ozdraviti, moramo najprej ugotoviti, kje je tisti bolni ud, radi katerega trpimo vsi, kje je tisti vzrok, ki je povzročil nered na svetu? Vzrokov bi lahko našli več. Vendar, omejimo se le na enega in sicer na poglobitvena; bolezen družine.

Človeška družba sploh obstojati ne bi mogla, če bi ne bilo družine. Družina je zato eden izmed najvažnejših delov vsake družbe: Cerkve, naroda in države. Družina je človeški družbi vir življenja, prva šola, kjer se vsak človek uči živeti sebi in bližnjim, prva cerkev, kjer se uči moliti. Zdrava družina zato zagotavlja srečo človeštvu, bolna družina pa je glavni vzrok njegovega propada.

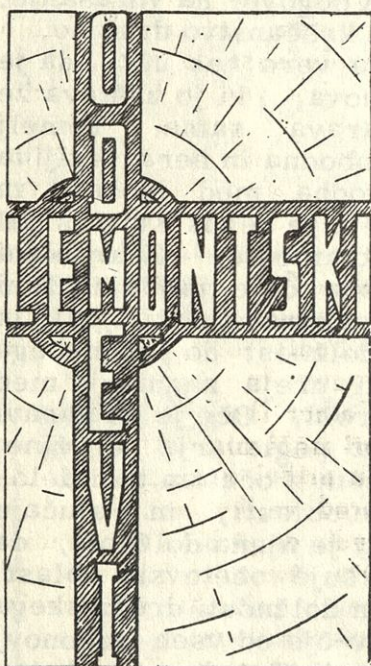
Kakšna pa je zdrava družina? Družina, ki bo zagotovilo sreče celemu svetu? Na kratko lahko

odgovorimo: Družina, ki odgovarja namenu, ki ji ga je postavil Stvarnik, je zdrava družina.

Ker pa namen družine vsebuje toliko dolžnosti, zato si najprej ustvarimo jasno sliko in dajmo samo splošen odgovor na vprašanje: kako pojmuje krščanstvo družino.

Krščanska vera nas uči, da je družina ustanova, ki jo zahteva že človeška narava sama. Temelj družine je svobodna in nerazvezljiva zakonska pogodba med možem in in ženo, kateri je Jezus Kristus dal vrednost zakramenta. Zakrament svetega zakona daje možu in ženi pravico do zakonskega življenja in pravico in dolžnost do domačega življenja, ki ureja razmerje med starši in otroki. Oče je po naravi postavljen za poglavarja družine. Mati je obenem z očetom tudi deloma deležna te oblasti; in v slučaju očetove smrti je njena dolžnost, da v vsem izvršuje očetovsko oblast. Te pravice in dolžnosti družinskega življenja so večje od vseh zakonov, ki jih je ustvaril človek in so obstojale prej kot vsaka človeška postava; izvirajo namreč iz namena, ki ga je narava sama predpisala družini.

To je krščanski nauk o družini. In če se hočemo odzvati klicu Cerkve, ki posebno v zadnjih desetletjih vabi vse katoličane k sodelovanju pri pokristjanjenju današnjega sveta, prepričajmo najprej sebe in potem druge, kakšna naj bo družina. To je prvi korak na poti ozdravljenja današnjega človeštva in prvi pogoj, da bo svet zares srečen.

V LEMONTU so bile zadnji mesec velike spremembe. Nove predstojnike imamo.

Dne 1. februarja je bilo oznanjeno, da je novi komisar slovenskih frančiškancev v Ameriki preč. g. pater Aleksander Urankar, do sedaj župnik fare sv. Jurija v So. Chicagi. Prevzel je svoje novo mesto dne 17. februarja.

Preč. Father Aleksander je bil pred leti samostanski predstojnik ali gvardijan tukaj v Lemontu, takrat namreč ko smo se iz starega samostana preselili sem gor v novi samo-

stan. Zdaj pa se je k nam vrnil kot naš višji predstojnik. Bog mu daj moč v njegovi težki službi.

Novi svetovalci lemontskega komisarijata, katerih imena so bila tudi 1. februarja oznanjena, so sledeči: preč. p. Gracijan Heric, bivši minister provincije sv. Križa v Sloveniji, preč. p. Benedikt Hoge, do sedaj lemontski komisar več kot 12 let, in č. p. Martin Stepanich, urednik lista Ave Maria.

Dne 7. februarja je generalni vizitator, preč. p. Martinian Krajčir, komisar slovaškega komisarijata, sklical tu v Lemontu zborovanje, katerega so se udeležili naš novi komisar in zgoraj omenjeni njegovi svetovalci.

Pri tem zborovanju je bil za gvardijana tukaj v Lemontu izvoljen preč. Father Alojzij Madic, ki je bil do sedaj nastavljen pri sv. Tereziji v Johnstownu, Pa.

Father Alojzij je bil že enkrat prej naš gvardijan, namreč pred kakimi štirimi leti. Njegov naslednik je bil Father Andrej, zadnja tri leta in pol lemontski gvardijan. Zdaj je pa Father Alojzij postal Father Andrejev naslednik.

Vidi se, da je Father Alojzij precej pogumen, da zopet prevzame vodstvo nad nami. Nič se nas ne boji.

Father Andrej, bivši gvardijan, je sedaj vikar tukaj in upravitelj romarskega doma.

Father Rafael je bil na novo izvoljen za voditelja

novincev ali prvoletnikov.

Za voditelja klerikov je bil imenovan Father Martin. Njegov prednik, Father Fortunat, je zdaj v New Yorku pri sv. Cirilu.

Father Charles Madic, brat Fathra Alojzija, je voditelj bratov lajikov in pomožni upravitelj romarskega doma.

Father Ciril ostane upravitelj tiskarne in ofisa Ave Maria in obenem tudi urednik Ave Maria Koledarja. Urednik mesečnika Ave Maria pa ostane Father Martin.

Pomočniki v Ave Maria ofisu so Father Pij, Father Bertrand in brat Paškal.

Tu v Lemontu se nahajajo sledeči, ki še niso bili omenjeni: Father John Ferlin, Fr. Kazimir, Fr. Odilo, direktor lemontskih romanj, Fr. Kalist, profesor, Fr. Robert Mazovec, profesor, in Fr. Vendelin, profesor in organist.

Zraven teh je deset klerikov-šolencev in so trije novinci.

Bratje lajiki so: Bonifacij, Humil, Viktorijan, Robert, Ksaverij in Timotej.

Župniki po naših farah so sledeči: pri sv. Štefanu, Chicago – Fr. Leonard Bogolin; pri sv. Juriju, So. Chicago – Fr. Bonaventure Borgola; pri sv. Družini, Willard, Wis. – Fr. Augustine Svete; pri sv. Janezu Vianaju, Detroit – Fr. Thomas Hoge; pri sv. Tereziji, Johnstown, Pa. – Fr. Benedict Hoge; in pri sv. Cirilu,

V BLAG SPOMIN

Naš p. Pij Petric je dobil žalostno novico, da so mu v starem kraju na 2. februarja umrli oče

MARKO PETRIC,

v starosti 81 let. Oče Marko so bili zelo znani v Jolietu, Ill., kjer so med posledki živeli 37 let.

Naj mu Večni Duhovnik Jezus Kristus da plačilo očeta duhovnika.

New York – Fr. Edward Gabrenya.

Dne 13. februarja smo imeli slovesno slovo za Fathra Benedikta, ki je bil komisar lemontskega komisarijata skozi 12 let in pol. Tisti dan je namreč odhajal proti Johnstownu, kjer je zdaj župnik fare sv. Terezije.

Father Benedikt je bil tu v Lemontu že skoraj od začetka, torej malo manj ko 25 let. Samo Father John, lemontski čebelar, je tukaj več let zaporedoma, kakor pa je bil Father Benedikt.

Praden je postal komisar, je bil Father Benedikt gvardijan tukaj 6 let, tam doli seveda v starem kloštru, kjer niso bile razmere tako ugodne kakor tu v novem samostanu. Ko je bil postavljen za gvardijana, je bil še mlad. Nočemo seveda reči, da je zdaj po 19 letih star. Saj še ni Abra-

hama videl. In precej mlad še zgleda.

Največjo zaslugo ima Father Benedikt v tem, da je bil pod njegovim vodstvom sezidan ta naš samostan pred 11 leti. Med njegovo režijo je bila sezidana tudi velika garaža blizu samostana in se zdaj zida romarski dom. Torej se on po pravici imenuje "The Builder".

Na dan slovesa je Fr. Benedikt po kosilu imel kratek poslovilen govor, v katerem je izrazil svojo hvaležnost do vseh, ki so z njim vsa ta leta sodelovali. Na zadnje je povabil vse v Johnstown in obljubil, da bo vselej kakšna klobasa pripravljena, če kdo pride. Torej splačalo bi se iti v Johnstown.

Father Kazimir je tudi vzbudil nekaj starih spominov in povedal, da je Father Benedikt kot deček pri maši ministriral zanj, ko je prišel v Bridgeport, O., pred veliko leti. Rekel je tudi, da je bil Fr. Benedikt prvi ameriški Slovenec, ki se je pridružil slovenskim frančiškanom.

Še Father Gracijan je spregovoril in povedal, kako je Fr. Benedikt kot komisar složno z njim sodeloval, ko je bil on provincial v Sloveniji.

Kleriki pod vodstvom profesorja Spendova so Fr. Benediktu v slovo zapeli štiri krasne slovenske pesmi.

Naša zaloga Mohorjevih knjig je že pošla. Torej,

prosimo vas, ne pišite nam več zanje.

Izšel je OBREDNIK III. REDA SV. FRANČIŠKA, kakor vidite spodaj na tej strani. Tiskan je bil tukaj v naši tiskarni. To ni nova izdaja, ampak le ponatis izdaje, ki je izšla v Ljubljani leta 1939.

Ta Obrednik ima molitve in pesmi, ki so pripravne tudi za take, ki ne spadajo v tretji red sv. Frančiška. Vsebuje 160 strani in ima

mehke platnice sive barve. Stane le 50 centov. Tisk je srednje velikosti, kot vidite spodaj.

Naročite si ga od: Ave Maria, Box 608, Lemont, Illinois.

— Samostanski firbec

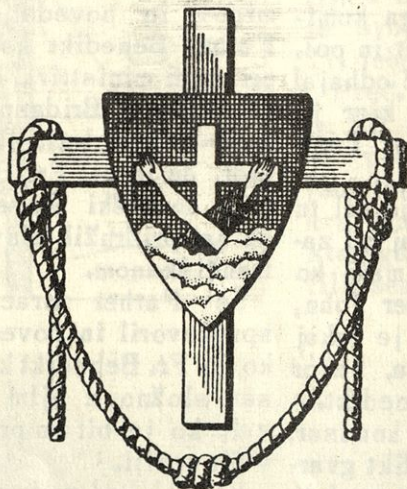

VEČNI POPOTNIK

Še ta mesec se bo brat Antonin oglašal pri naročnikih v državi OHIO, pred vsem pa v mestu CLEVELANDU. Vsem ga toplo priporočamo za prijazen sprejem. Izredno vesel bo, če mu dobite kakega novega naročnika. Stari umirajo, treba je novih. Bog vam povrni za vsako prijaznost njemu izkazano.

TU VIDITE PLATNICE IN ENO STRAN IZ OBREDNIKA ZA III. RED SV. FRANČIŠKA, KI SMO GA TUKAJ V LEMONTU PONATISNILI. IZ TEGA LAHKO VIDITE, KAKO VELIK JE TISK IN ČE JE PRIPRAVEN ZA VAŠE OČI. TA MOLITVENIK STANE 50¢.

Obrednik

III. reda sv. Frančiška

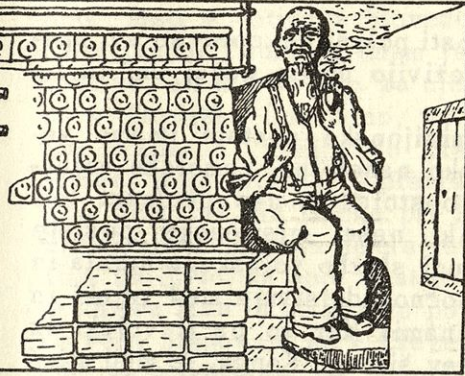
Marijine.

Marija pomagaj.

(Pesem brezijskih romarjev)

1. Marija, ti pomagaj nam!
Božja milostna Devica,
vseh slovenskih src Kraljica.
Marija, Marija, le ti pomagaj nam!
2. Marija, ti pomagaj nam!
Smo na Brezje prihiteli,
da bi slavo ti zapeli:
Marija, Marija, le ti pomagaj nam!
3. Marija, ti pomagaj nam!
Kadar prihrume skušnjave,
stopi k nam z nebes višave:
Marija, Marija, le ti pomagaj nam!
4. Marija, ti pomagaj nam!
Čuj ljubečih src glasove,
varuj polja in domove:
Marija, Marija, le ti pomagaj nam!
5. Marija, ti pomagaj nam!
Naše nam družine vodi,
vzgajaj v pravi jih svobodi:
Marija, Marija, le ti pomagaj nam!

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

EUCLID, O. – Piše Helena Somrak: Spoštovano uredništvo in očetje frančiškani in vsa lemonska družina! Vam želim, jaz in moj mož, srečno in zdravo novo leto, da bi bili vsi zdravi v tem novem letu, ki je sveto leto. Da bi se le dosti molitev naredilo in dobrih del, da bi prosili Marijo, našo nebeško Mater, za ljubi mir, za vesoljni mir, ki ga svet ne more dati. Strašne tretje vojske naj nas reši! Da bi vsi narodi molili tako, ko se ji priporoče, in da bi molili sveti rožni venec in prejekali Jezusa v svetem Rešnjem Telesu pogosto; to je naša dušna hrana, sveto obhajilo.

Tukaj Vam pošiljam 5 dolarjev zopet za sklad za Baragov romarski dom, ker sem obljubila, ko me je strašno glava bolela kar naprej. Meni se je zdaj zboljšalo. Svetniškemu Frideriku Baragu (da bi bil hitro prištet med blažene!) se zahvaljujem in Mariji Pomagaj, presvetemu Srcu Jezusovemu za olajšanje moje bolezni. Toliko sem zavžila medicinov! So bili samo malo olajšavni, samo toliko časa, dokler so medicini delovali. Potlej je bilo pa spet gluh tako kot poprej.

IREBU, BELGIJSKI KONGO, AFRIKA. – Piše misijonar brat **Karel Kerševan**, lazarist: Prečastiti oče upravnik! Globoko hvaležen sporočam, da sem prejel Vašo pošiljko, vsebujočo več števil listov Ave Maria... Kako naj Vam povrnem blago naklonjenost in žrtve? Materijalna povračila vem da od mene, revnega misijonskega brata v središču vroče črne Afrike, niti od daleč ne pričakujete. Mo-

je revne molitve naj zato odslej dosega-jo tudi vas vse, ki se tam v daljnem Lemontu trudite, da po vsem širnem svetu raztresenim rojakom ohranite sv. vero in jezik slovenski in naše duše rešujete.

Gotovo Vam smem priporočiti v molitev mojo, 24. avgusta (1949) v Trstu umrlo sestro, zlasti ker je tudi ona pripadala veliki družini otrok sv. Franciska asiškega kot redovnica kongregacije mariborskih šolskih sester ter se kot taka imenovala sestra Justa. Kot jaz, je morala tudi ona tiste usodne dni konec aprila 1941 zapustiti Jugoslavijo odno-šno svoj delokrog. Ker šolske sestre v Trstu tedaj še niso imele lastnega doma, je bila primorana iskati zavetje doma pri starših. Živela je tako skoro dve leti v domači hiši v veliko tolažbo in moralno oporo že ostarelih roditeljev ter ostalih. Kljub rahlemu zdravju je ves čas delala za kongregacijo ter se tik pred svojo smrtjo preselila v hišo, ki so jo sestre tiste dni v Trstu pri sv. Ivanu kupovale. Teden pred smrtjo je bila neke noči v mestni bolnici v naglici operirana. Mirno in vdano je trpela do trenutka, ko je smela pohiteti v naročje svojemu božjemu Ženinu. Vem, da nam iz nebes pomaga prenesti, zlasti za starše, tako bridko občuteno izgubo.

Tukaj praznujemo danes poleg nedelje Kristusa Kralja tudi Mistijsko nedeljo. Za naše zamorce je boljše, da nimajo preveč praznikov, zlasti ker sledi sedaj takoj še praznik Vseh svetnikov in spomin vernih duš. Ob taki priliki pridejo na misijonsko postajo tudi naši verniki

iz notranjosti pokrajine, opravijo sv. spoved in preživijo potem nekaj dni tu na misijonu.

Poleg misijonske postaje imamo veliko vojaško naselbino, zamorsko vojašnico, ki obstoja že nad petdeset let. Predstojnik naše misijonske postaje opravlja tudi službo vojaškega kurata in se zato močno udejstvuje med vojaki in njih družinami. Ker so pa ti vojaki iz vseh koncev širnega Konga, je med njimi pravi Babilon jezikov, plemen in verstev. Misijonsko delo med njimi ni lahko, tudi še ker se vedno menjavajo, eni odidejo in novi pridejo.

Danes, god Kristusa Kralja, so pri slovesni sveti maši stregli vojaki; deset jih je bilo, v paradni uniformi. Imeli smo nato celodnevno čiščenje Najsvetejšega. Ta pobožnost je za ta dan že nekaj let upeljana in lepo organizirana. Letos je prav lepo potekla, tako da so se molitve in petje neprestano nadaljevale do večernega slovesnega opravila, s katerim se je praznik zaključil. Sestre usmiljenke, tri, ki tudi delujejo na tej postaji, imajo velike zasluge, da moremo misijonskim prilikam dostojno opravljati liturgijo. Sestra predstojnica skrbi za lepo, reči moram, umetniško petje, kar močno vpliva na vernike. Zamorci ljubijo petje, imajo dober posluš in brezhibno

izvajajo tudi težje, zamotane skladbe,

MADISON, O. — Piše Katie Tisovec: Častiti frančiškani! Koledar sem že parkrat vsega prebrala. Je prav lepo za brati. Komaj čakam za list Ave Maria, da ga dobim, ker brez njega ne morem biti. Dokler bom živa, ne bom brez njega, ker se mi jako dopade.

CLEVELAND, O. — Piše Alojzija Kužnik: Častiti očetje frančiškani! Zopet Vas prosim, da bi priobčili nadaljna imena dobrotnikov, ki so poslali denarne darove na moj naslov za pomoč revnim duhovnikom v stari domovini.

Od 12. 12. 49 pa do 9. 2. 1950. sem prejela kakor označeno:

Po \$100: Neimenovan; po \$60: Mr. & Mrs. A. Kužnik; po \$20: Mrs. Mary Sajovic; po \$15: neimenovana; po \$5: Mrs. Frances Stegu, Mrs. Mary Jamnik in dve neimenovani; po \$2: Mrs. Agnes Pierce, ena neimenovana.

Predragi dobrotniki (ce)! Koliko veselja ste jim storili, pričajo že sledeči najkrajši odstavki, ki so povzeti iz njihovih zahvalnih pisem:

Do solz nas je ganila Vaša velika dobrot! To ne smemo nikdar pozabiti. O, kako so gospodje hvaležno sprejemali vse reči. Pri razdelitvi smo vpoštevali skoraj večinoma bolehave in postarane gospode. Dragocena moka, ljubi kruhek, ta nam krepi telesno moč. Hvala Bogu in vsem Vam!

Z iskreno hvaležnostjo obljubljam, da bomo te dobrote poplačali z duhovnimi darovi molitev, s sv. mašami in s spomini pri sv. mašah.

Vas, predragi dobrotniki (ce), imamo zapisane v srcu, pa tudi na posebnem listu, da preberemo Vaša imena, ko gremo maševat, in da Vas pri sv. maši priporočimo Bogu za večno zveličanje, ter za bogat blagoslov za dušo in telo.

Za podporno društvo: A. Čadež, pred Škofijo 7, Ljubljana.

Za jezuite: V. Vrtovec, Wagensperg 13, p. Šmartno pri Litiji.

Tudi jaz Vam vsem skupaj in vsakemu

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

JOSEPH PONIČVAR, Cleveland, O.
N.N., Wellsburg, N.Y.

LOUIS TRONTEL, Pittsburgh, Pa.

FRANK HREN, Worchester, N.Y.

Rev. JOHN BLAŽIČ, Uniontown, Pa.

RACHEL FRANCEL, Pueblo, Colo.

posebej kličem: "Prisrčen Bog plačaj!" za vse denarne darove, ki ste jih poslali na moj naslov, da sem z istimi nakupila in jim tudi v redu odposlala nujne življenjske potrebščine.

Enako hvaležno zahvalo tudi Vam, ki ste poslali vreče moke in različno vsebino v zabojih.

Vesela zavest, da ste pomagali ubogim, polni Vaše srce s sv. besedami in obljubo, da boste prejeli za vsa telesna dela usmiljenja bogato plačilo v nebesih.

Iskren Bog plačaj tudi Vam očetom frančiškanom za Vaš trud in objavo prošnje.

Najpopolnejša zahvala pa naj velja Tebi, Marija Pomagaj! Vem, da brez Tvoje pomoči bi ne uspela prošnja.

Želim Vam vsem skupaj vse najboljše za dušo in telo.

TRAIL, B.C., CANADA. — Piše F. **Balkovec**: Častiti očetje! Tu Vam pošiljam pet dolarjev za begunce. Vem, da je tudi drugod potreba, ali begunska potreba je huda in največja. Oni so vse izgubili in nimajo izgleda za bodočnost, dokler ne pridejo sem. Le to je hudo, da je Amerika tako počasna, da bi jih vzela sem. Beguncev se pač ni treba bati. Ljudje, ki pridejo iz trpljenja, so najboljši državljani. Večkrat si mislim, kaj bi bilo z njimi, da jih kakšna nova vojska zateče, preden bodo sem rešeni.

LINGEN, NEMČIJA. — Piše **Angela Vivod**: Častiti frančiškani! Tudi nam beguncem pride v roke Vaš ljubljeni list Ave Maria, ki ga z veseljem preberemo. Pri dostih stavkih se nam utrne solza. Posebno me zanima o naših misijonarkah, ki so nekje tam po poganskih deželah. Tudi jaz imam eno mojo sestrično misijonarko nekje v Afriki, ali ne vem nič zanjo, ali je še med živimi. Se piše Kristina Kniz, Log pri Sevnici, Kranjsko. Za redovno ime ne vem. Ako je kateremu kaj znano, bi prosila, da bi mi sporočili na ta naslov: Angela Vivod, D.P. Camp, B. 6, (Ems) Lingen, Germany, Europe.

Še eno prošnjo imam do Vas. Vi pri-

dete dosti v dotiko s Slovenci, ki so v Clevelandu. Tudi tam imam jaz moje sorodnike, ali nič ne vem za nje. Sem dala že v Ameriško Domovino, pa jih ne morem najti. Ti ljudje se pišejo Johan Straus. Moja teta se je pisala kot dekle Ana Železnik, iz Bučke pri Krškem. Umrta je pred 25 leti. Imela je hčere, mislim da 3, to so moje sestrične. Gotovo je katera živa in so gotovo poročene. To ne vem. Stanovale so v Clevelandu. Ako kdo ve zanje, naj mi sporoči na gornji naslov.

JOLIET, ILL. — Piše **Antonia Glatz**: Častiti očetje! Če je Vam mogoče, prosim, priobčite to pesmico v Ave Mariji na čast sv. Jožefu, ker sem bolna, pa se priporočim, da bi molili zame. Prosim Marijo Pomagaj in sv. Jožefa in sv. An-

Molite

za naše pokojne naročnike

AGNES BAVEC, Cleveland, O.
 JOHN ŠUŠTERŠIČ, Cleveland, O.
 MARY VIDETICH, Joliet, Ill.
 JOHN OTRIN, Ely, Minn.
 MARJETA PAPEŽ, Ely, Minn.
 FRANK LAURICH, Chisholm, Minn.
 MARY PIKS, Cleveland, O.
 MARY CHERNICH, Cromwell, Minn.
 JENNIE YAGER, Euclid, O.
 FRANK GRUDEN, Gilbert, Minn.
 Mrs. JOSEPH ROSICH, Ahmeek, Mich.
 Rev. J. STEFANIČ, Canton, O.
 Rev. M. GOLOB, Bridgeport, Conn.

Bog jim daj večni mir!

tona za ljubo zdravje.

O sveti Jezusov rednik,
neveste božje zaročnik,
pred Bogom v raju zdaj stojiš,
se večne krone veseliš!
O varuj nam srce lepo,
naj ljubi Jezusa zvesto.

Nebesko moč je Bog ti dal,
ki je za varha te odbral.
V rokah si nosil Jezusa,
nebes in zemlje Stvarnika.
Kadar prete pekla moči,
o Jožef, zla nas varuj ti!

O sveti Jožef, spomni se
na zemlji smrti blažene,
ko dušo Bogu si dajal,
sam Jezus je pri tebi stal.
O Jožef, daj pomoč nam to,
da k tebi pridemo v nebo!

DANKRABUANG, SIAM (v Aziji). — Piše **Jožef Bevc**, misijonar: Častiti gospod! Jaz prejeman v redu Ave Maria. Bog Vam poplačaj! V eni številki sem videl sliko našega č.g. novomašnika Roberta Rotana Khutsekul, pa Vam prilagam nekaj podatkov in eno sliko, ko je namreč dajal novomašniški blagoslov svoji še poganski materi in bratu, sestri ter

Siamski novomašnik Robert Rotana, o katerem piše misijonar Jožef Bevc na tej strani tega lista, blagoslavlja svojo mater, sestro, brata in drugega moža svoje matere. Vsi so še pogani.

drugemu možu svoje matere, od katerih tudi še ni nobeden kristjan.

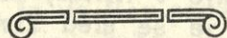
Na Vaši sliki (v majniški številki lanskega leta) je poleg č.g. Roberta tudi č.g. Kelly, S.J., Robertov katehet in profesor v Wah Yan College v Hongkongu. Tu je namreč novomašnik prej študiral in leta 1940. prejel višjo trgovsko diplomu.

Ko se je vrnil v Bangkok, je bilo v Siamu ravno preganjanje kristjanov. Njegov oče, veletrgovec, mu je dal na razpolago, naj izstopi iz vere ali pa ni več njegov sin. Fant se je odrekal sijajni službi in bogastvu ter je prišel v Bang Nok Kuek ter prosil za vstop v semenišče. Še se ga spominjam, kako se je preprosto predstavil, vstopil in prav vzorno začel študirati filozofijo ter kako je opravljal s pravo jezuitsko požrtvovalnostjo vsa dela, ki mu jih je nalagala pokorščina.

Laik, ki ga vidite na Vaši sliki na njegovi desni strani, je njegov spreobrnjeni tovariš dr. Prosuth, zdravnik in tudi požrtvovalen kristjan.

Novomašnikov oče je odslovil svojo prvo ženo, Robertovo mater. Kot budist jih ima zdaj še dosti drugih. Robert ima še več bratov in sester, ki pa so še vsi pogani. Trgovina njegovega očeta nosi njegovo ime "Rotana", ker je on prvi sin. Poleg tega je v Bangkoku tudi ulica z njegovim imenom. On pa sedaj kot katoliški duhovnik deluje kot profesor in svetnik na naši srednji šoli v Bang Nok Kueku.

V mašnika je bil posvečen 30. januarja 1949, v seminarju Brezmadežne v Bang Nok Kueku. Tu sem bil jaz dvanajst let ter sem ga mogel natančno spoznati.

Dokler si srečen, imaš prijateljev mnogo. Če se ti pa nebo zoblaci, sameval boš. - Ovid, rimski pesnik

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

DAR LISTU--Po \$5: J. Mihelich; po \$2.50: R. Skiff; po \$2: F. Kozelj, F. Hren; po \$1.50: G. Pavscl; po \$1: J. Pintar, M. Selak, P. Jamnik; po .50¢: M. Sivic, A. Plut, M. Tolar, A. Russ.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO--Po \$5: R. Francel, J. Mihelich; po \$3: K. Modrin; po \$2: F. Shega, M. Sterle; po \$1: J. Okorn, M. Kresovich, M. Vogrich, J. Hojzan, J. Meserko, J. Klobucar, A. Miklovich, T. Aufderklam, Mrs. Kelly.

ZA ROMARSKI DOM--Po \$50: N.N.; po \$25: L. Trontel; po \$10: Rev. J. Blazic; po \$5: H. Stepanich, J. Ponikvar, F. Hren, R. Francel; po \$3: R. Hogan; po \$1: M. Miketic.

ZA BARAGOVO ZVEZO--Po \$2: M. Markovic, P. Lavrich; po \$1: H. Carson, M. Tlershem.

ZA LUČKE--Po \$3: A. Gale; po \$2: M. Sivic, M. Butala, F. Kastigar, D. Hudolin, L. Trontel, J. Cimperman, J. Pecek, M. Mulc, M. Tomac; po \$1.50: C. Tisovec, M. Hvalica, A. Mozina; po \$1: J. Kerzan, Mrs. Oberstar, M. Furar, Mrs. Plese, M. Mihelich, M. Marino, B. Omahne, M. Kasel, M. Stampfel, A. Kraus, F. Serek, F. Korencic, M. Petrincic, A. Phillips, J. Zuzek, F. Luskovich, M. Burkett, J. Pistotnik, F. Pakj; po .50¢: N.N., L. Zaletel, F. Gregorcic, L. Povshe, M. Sodac, A. Filak, M. Pangre, A. Burdnik, J. Straus, M. Rogel, M. Kos, M. Rupar.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA--Po \$60: M. Tezak; po \$20: M. Krasevec, F. Vicic, A. Hren; po \$10: J. Ponikvar, J. L. Davidson.

ZA SVETE MAŠE--Po \$140: Laurich; po \$100: Koss Fam.; po \$30: M. Ciber; po \$25: L. Andolsek; po \$24: M. Simonisek; po \$20: M. Delak, M. Osterman; po \$15: L. Arh, P. Kokal; po \$12: M. Hocevar; po \$11: A. Nemgar; po \$10: J. Kadunc, J. Potokar, M. Kutin, J. Saletel, F. Macerol; po \$9: M. Kutin; po \$6: A. Bartol, A. Mozina; po \$5: A. Kaman, A. Katzer, M. Hocevar, M. Kapla, A. Kovacich, M. Selak, F. Macerol, A. Falle, J. Tomc, L. Raddell, C. Gregoric, M. Alduk, M. Rogina, M. Mulc, J. Slerner, J. Pintar, C. Verscaj, J. Skufca, A. Volk, L. Trontel; po \$4: L. Kosir, M. Furar, J. Pistotnik, M. Vogrich, M. Cemazar, J. Kerzan, Mrs. Kelly; po \$3: M. Heron, P. Lavrich, U. Stupnik, F. Shircel, N.N., R. Hogan, F. Gregorcic, F. Kovacic; po \$2: A. Gale, F. Oblak, A. Klucar, J. Straus, J. Hocevar, F. Serek, J. Pintar, M. Pangre, J. Pecek, M. Kasel, M. Sodac, C. Sarc, M. Brickner, J. Brodnik, M. Butala, L. Povshe, A. Kircan, J. Sernel, M. Kozaglav, N.N., F. Luskovich, Mrs. Ryder, F. Glatch, M. Hocevar, J. Hocevar, V. Kalan, A. Novak; po \$1.50: U. Petermel, U. Polanz, M. Zele, M. Lezar, M. Draz, J. Medved, J. Lupec, F. Unetic; po \$1: A. Glatz, J. Planecki, J. Roje, A. Jakopin, E. Loncarich, C. Pristopec, M. Kresovich, F. Rengal, A. Russ, F. Korencic, Z. Oven, G. Pavlakovich, K. Medved, M. Stampfel, M. Mozina, J. Thomas, M. Sterle, M. Hoge, M. Shircel, J. Lauric, M. Hocevar, A. Plut, J. Vesel, F. Tomsic, Mrs. Oberstar, A. Urbas, J. Pintar, L. Arko, F. Schmidt, C. Gmrovsek, J. Somrak.

Zahvale

Zahvaljujejo se Mariji Pomagaj in Brezmadežni za uslišane prošnje in prejete milosti:

Mathias Ključevšek,
Mary Kasel,
Anton Gale,
Mary Sadar

V HVALEŽEN SPOMIN

MR. JOHN OTRIN

Na Ely, Minn., je umrl zopet eden naših velikih dobrotnikov. Pokojni John je bil vedno gostoljuben. Vsakemu je rad dal prenočišče in mu je rad pomagal, tako tudi meni skozi 20 let. Vedno mi je naročal: "Ne smete kam daleč hoditi. Vas bom jaz peljal, ko pridem od dela." Res, veliko mi je pomagal za list Ave Maria. Naj mu Marija sedaj izprosi usmiljenje za njegovo dušo. Ker od mene ni nikdar hotel plačila, naj mu bo Bog plačnik!

Moje sožalje Vam, Mrs. Otrin, in sorodnikom.

Brat Antonin, o.f.m.

DS

II 48 132 1950

996530224,3

COBISS

Cenik molitvenikov in d

1. Slovenske molitvenike imamo dvojne vrste:

MARIJA POMAGAJ, tiskan z debelimi črkami in zato zelo priporočljiv za starejše ljudi, z zlato obrezo in usnatimi platnicami....\$1.75

DRUŽINSKI MOLITVENIK, z manjsimi črkami, mehki platnicami in navadno obrezo - za take, ki imajo dobre oči.....\$1.00

2. Imamo v zalogi tudi rožne vence različne vrste in barve. Cena od 50¢ (za otroke) do \$3.50.
3. Pri nas lahko dobite tudi pripravo za duhovnika, ko pride bolnika previdet. Ta priprava je v obliki križa, ki se lahko na steno obesijo, ko ni v rabi. Znotraj tega križa so spravljene svečke, steklenica za blagoslovljeno vodo in bombaž. Dvojna cena: \$2.50 in \$5.00.
4. Nadalje imamo druge raznovrstne devocionalije, kot na pr. kipe, svetinjce, verižice, posodice za blagoslovljeno vodo, itd.
5. Če slučajno nimamo, kar želite, lahko naročimo za vas, kakor na pr. angleške molitvenike, itd.

AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Franciška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih franciškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

